

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 980

DE MAN MET HET RUBBERMASKER.

20 cent

Het motorrijwiel botste met vrij groote kracht tegen den achterbumper van de auto.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De Man met het rubbermasker

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Lees vooral ook bladz. 32
Vijf romans en een
Kerstnummer cadeau!

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIMEN VAN EEN GANG.

In den spitsen, ouden toren van de eeuwenoude kerk van den H. Johannes aan Ladbroke Grove gelegen, had de klok juist haar twaalf slagen laten hooren, toen twee mannen, die als uit den grond schenen te zijn opgerezen tevoorschijn kwamen uit de schaduw van het kerkgebouw en zeer vlug de binnenplaats overstaken, door hooge muren omgeven, in het midden waarvan zich nog de overblijfselen bevonden van een fraaie, tamelijk hooge put, waarvan het ijzerwerk echter bijna geheel verroest was.

Eenige seconden later waren zij opnieuw als door de schaduw opgezogen, ditmaal afkomstig van een muur, die in het midden ongeveer een lage getraliede deur vertoonde zoo laag dat zelfs de kleinste der beide mannen zich vrij diep zou moeten bukken om er door te kunnen gaan.

Achter die tralies viel niets te zien — een bijna tastbare duisternis heerschte daar in de korte gang, die zich achter die traliedeur scheen uit te strekken.

Op het oogenblik dat de grootste der mannen

zonder het minste leven te maken, een kleine bos loopers tevoorschijn haalde, legde de ander zijn hand op den arm en vroeg op ernstigen, dringenden toon, hoewel hij fluisterend sprak:

— Weet jij, dat wij nu den dood gaan trotseeren?

— Ik weet het! Maar het zal mij niet weerhouden. Ik moet en ik zal dat huis vinden, eerder heb ik geen rust. Intusschen, wanneer je gelooft, dat het beter is indien je mij alleen laat gaan..

De ander schudde bedroefd het hoofd en zeide, terwijl zijn stem heel even trilde:

— Het is niet mooi van je om dat te zeggen, je weet heel goed, dat ik je juist nu niet alleen zou laten gaan. Maar heb ik dan niet het recht, je te waarschuwen voor wij hier binnengaan? De zaak is pas kort geleden, onze vijand zal op zijn hoede zijn, hij moet dunkt mij voorzien wat wij van plan waren, — en — hij zal zijn val wel hebben uitgezet!

De grootste man haalde de schouders op en zeide:

— Dan moeten wij trachten, die val te ontgaan, dat is alles. En nu geen woord meer.

Zie je iemand ?

De ander keek nog eens om zich heen, maar er was geen levende ziel te bespeuren op deze stille plek, gevat tusschen drie muren en den zijbeuk van het oude kerkje.

Alles leek hier zoo vredig, zoo rustig en toch . .

Maar reeds had de fijne looper zijn werk verricht, en de traliedeur opende zich geruischloos — wonderlijk genoeg, want ook dit voorwerp was overdekt met roest en men had mogen gelooven, dat de hengsels en het slot zouden knarsen.

De gang bleek maar een paar meters lang te zijn, en was ook aan het andere einde afgesloten door een deur, die al evenmin weerstand kon bieden aan de blijkbaar zeer geoefende handen en de fijne instrumenten van den geheimzinnigen indringer.

De deur bleek toegang te geven tot een ruim keldervertrek, en het was een deur van een eigenaardige constructie, want zij bleek niets anders te zijn dan de achterplaat van een ruime haardstede. Klaarblijkelijk was dit vertrek vroeger een keuken geweest die deel had uitgemaakt van het reeds 'ang verdwenen klooster der Broeders van den H. Johannes, dat in het begin der 18e eeuw door brand grootendeels werd vernield.

Het keldervertrek had slechts een gewone deur, die niet gesloten was, daarop voegde een steenen trap en toen stonden de twee nachtelijke bezoekers aan het begin van een vrij langen gang.

Zij hadden na het binnentreden aanstonds hun zaklantaarns ontstoken, en beiden hadden een revolver ter hand genomen, en hunne oogen doorzochten de halve duisternis voor hen.

Nu moeten wij voorzichtig zijn, want wat verder bevindt zich het geheime vertrek, waarvan wij de deur voorbij zijn geloopt, zonder haar op te merken, een verzuim, dat ons bijna den ha's had gekost, zeide de grootste der twee mannen.

Zij deden nog een paar passen en toen zeide de ander met iets dat verdacht veel op een lachje gelek dat met moeite wordt weerhouden :

— Ik geloof dat die voorzichtigheid ditmaal overbodig is.

— En waarom, als ik vragen mag ?

— Omdat wij niet verder kunnen ! De gang is versperd — en afdoende ook, als ik mij niet vergis.

Er kwam niet dadelijk antwoord, en de langste der twee mannen moest een paar groote stappen doen om zich bij den ander

te voegen. Hij kon maar juist rechtop staan in de nauwe gang, en hield zijn lantaarn op borsthoogte.

Een onderdrukte kreet van toorn en ongeduld ontsnapte hem : het schijnsel van de lamp viel op een donkergrijze oppervlakte, op een soort van muur, die de gang van onder tot boven, van links tot rechts bleek af te sluiten.

De twee mannen liepen er vlug op toe, en hun vingers gleden over die versperring.

Toen keken zij elkander veelbeteekenend aan, en de kleinste, die tevens de jongste was, zeide laconiek :

— Beton !

— En reeds geheel verhard. Wij zijn dus domooren geweest, want wij zijn te laat gekomen ! Eergisteren misschien zouden wij nog door dien muur zijn heengedrongen ! Ik zeg muur — maar het ziet er uit als een heel blok ! Het is misschien twee of drie voeten dik. Om dit op te ruimen zouden wij een paar weken noodig hebben — tenzij wij de versperring met dynamiet opbliezen en dat heeft allerlei eigenaardige bezwaren.

— Zoo maakt het bijvoorbeeld wat erg veel lawaai ! merkte de kleinste der twee mannen spottend op. Bovendien kan het geheele huis boven ons instorten. Keeren wij terug ?

De aangesprokene keek den vrager met een eigenaardigen blik aan en zeide op korten toon :

— Inderdaad, wij keeren terug. Het schijnt je genoeg te doen. Ik voor mij, Brand, gevoel een bittere teleurstelling, want ik koester een brandende nieuwsgierigheid naar dit huis achter het blok en naar den man die het bewoont. En dit verzeker ik je — ik wil niet langer John Raffles heeten als ik dit geheim niet oplos, want de bewaring ervan kan voor ons beiden de dood beteekenen. Ik erken echter dat er niet aan te denken valt, met de gebruikelijke middelen dit blok weg te ruimen.

— Waarschuw de politie, Edward, laat haar dit blok opblazen, en het overige van het werk doen !

— Ja, dat zou zeker een oplossing kunnen zijn, maar niet voor mij, mijn waarde, hernam de Groote Avonturier, zijn schouders ophalend. De man daar aan den anderen kant van het blok zal niet rustig zitten wachten tot het is weggeruimd, en hij heeft natuurlijk zijn maatregelen genomen, om bijtijds de vlucht te kunnen nemen. En dat juist zou ik hem gaarne willen beletten, want die man vertegenwoordigt voor mij een bron van inkomsten die ik in deze tijden niet mag veronachtzamen. Daarenboven — ik moet vreezen dat de politie, ook zonder

dat ik haar op de hoogte stel van deze vondst, uit eigen aandrifft wel een onderzoek zal gaan instellen, en laten wij nu maar terugkeeren, met het besef dat wij een deel van onzen nachtrust verloren hebben en een ervaring rijker zijn geworden.

Zwijgend aanvaardden de twee mannen den terugtocht, liepen haastig over de binnenplaats naast het oude, als droomende kerkje, opende de deur in den ouden muur, toen Brand Raffles bij den arm greep en opflusterenden toon vroeg:

— Als wij dat daar eens onderzochten?

— Wat meen je — de put? zeide Raffles even zacht en zijn blikken bleven voor een oogenblik gehecht aan wat er nog over was van die oude welput, misschien — het is inderdaad niet onmogelijk dat die put ons een andere toegangsweg zou opleveren, dien wij met meer succes kunnen volgen, dan de gang, die wij versperd hebben aan getroffen! Morgennacht wellicht — het is nu te laat, en wij hebben touwen noodig — en waarschijnlijk ook onzen reus James, om het inwendige van die put nauwkeurig te kunnen onderzoeken.

Brand was onwillekeurig stil blijven staan en had zich heergebukt over den afgebrokkelden rand van de put die bijna anderhalven meter in doorsnede mat. Het was alsof hij met de grootste aandacht luisterde en onweerstaanbaar werden zijn blikken geboeid, door de onheilspellende, ondoordringbare duisternis die daar beneden heerschte. Hij nam een klein stukje kalk en liet het vallen, maar hoe scherp hij ook luisterde, hij hoorde het niet neerkomen, noch op water, noch op steen. Het was echter mogelijk dat er zand op den bodem lag.

Met een soort van tegenzin, dien hij zichzelf onmogelijk kon verklaren, verwijderde Brand zich weder van de put, waaruit een eigenaardige lucht opsteeg, die toch niets gemeen had met de mufte, bedorven lucht die meestal uit lang gesloten vertrekken, kelders of sedert eeuwen droge putten opstijgt.

— Zullen wij niet nog even die put onderzoeken? vroeg hij weifelend, met zijn mond vlak bij het oor van Raffles.

— Waarom vannacht nog? vroeg Raffles verwonderd en met welke middelen? Die zeer oude putten waren dikwijls honderd meters en meer diep! Wij zijn daar volstrekt niet op voorbereid, en nogmaals — er is niet de minste haast. Mocht er inderdaad een zijgang van die put naar het huis van Cosinus voeren, van den geheimzinnigen schelm, die wij willen ontmaskeren, dan kunnen wij dat ook morgen onderzoeken.

Het was of Brand iets wilde opmerken, maar hij s'oot de lippen oopen, en volgde zwijgend Raffles, die juist de kleine deur in den buitensten muur om de binnenplaats opende, even rondkeek, luisterde en toen naar buiten trad.

De maan kwam juist even tevoorschijn door een zwaar dek van wolken, en belichtte de binnenplaats, den muur en het geopende deurtje.

Het was een heel oude deur die nimmer onderhouden werd, omdat ook niemand er gebruik van maakte — tenminste niet op wat men een wettige wijze kon noemen. Ongeveer een voet van den grond, stak een roestige spijker uit het hout, en aan dien spijker schommelde iets heen en weer, dat de aandacht van Brand trok. Hij bukte zich haastig, nam het bungele ding van den spijker af, betastte het en stak het haastig in zijn zak, om op een met moeite onderdrukte uiting van ongeduld Raffles te volgen, die reeds eenige meters het duistere straatje was ingeloopt dat den bochtigen muur om de binnenplaats getrouw volgde.

Daar het geen onderneming was geweest, waarbij hun eigen auto gebruikt kon worden, waren de twee vrienden verplicht, in de eerste de beste hoofdstraat een taxi te nemen, die hen tot op een honderdtal meter van het huis in de Cromwellstreet bracht, het kleine heerenhuis dat Raffles voor eenige jaren gekocht had.

En niet zoodra bevonden Raffles en Brand zich tezamen in de werkkamer van den eerste, een ruim vertrek, met donkere, statige meubelen uit het midden van de zestiende eeuw, waarvoor Raffles een bijzondere voorkeur gevoelde, of hij begon:

— Luister Brand. Hiermede is de zaak natuurlijk niet afgelopen. Het is nu uitgemaakt, dat er zich op dit oogenblik te Londen een man ophoudt, die minstens zoo gevaarlijk voor zijn medeburgers, als welke benedeider ook, die zijn hoofd door de strop heeft moeten steken, en des te gevaarlijker omdat niemand hem kent.

— Wij hebben hem gezien!

— Wij zagen hem met zijn masker van rubber, Brand, dat zijn gelaat natuurlijk op een onherkenbare wijze heeft vervormd! Wij zijn in het huis van dien man geweest, wij hebben daar op den drempel gestaan van den dood — wij waren naar het scheen onherroepelijk in zijn macht — en wij weten nog altijd niet waar zich dat huis bevindt! Cosinus, zoo noemt zich deze geheimzinnige chef, en ons eenig voordeel is, dat wij twee van zijn intiemste raadsleden op zijn minst kennen, de een heet Bailey, de ander Raynold, vooral den laatsten,

den hypnotiseur, kennen wij maar al te goed. Maar het is dan ook alles en het is weinig, want er is geen sprake van dat eenig lid van den Raad van Zeven, op de hoogte zou zijn van de ware identiteit van Cosinus. En laten wij nu even nagaan, wat er onlangs daar onder den grond en in het huis van Cosinus gebeurd is, waartoe de leden van den Raad van Zeven slechts konden doordringen, langs denzelfden geheimzinnigen weg, dien wij vannacht hebben trachten te volgen. Wij begonnen een onvoorzichtigheid door ons daarheen te begeven, en de straf volgde dan ook al spoedig. Wij vielen in handen van de bende en het zou met ons misgelopen zijn, als wij niet hadden mogen rekenen op de hulp van Mary Drexler!

— Een zeer merkwaardige vrouw — en zeker de stoutmoedigste detective van heel Scotland Yard! riep Brand vol bewondering uit. Wie anders zou het hebben durven wagen, een zoo gevaarlijke rol te spelen en binnen te dringen in een bende, die geen medelijden kent met verraders?

— Je hebt gelijk Brand, het was een stout stukje, dat alleen kans van slagen had omdat Mary Drexler veel gelijkenis vertoonde met de avonturierster Lydia von Kaernten wier papieren zij zich door de politie te Weenen, na haar dood had laten oversturen, teneinde de rol van die gevaarlijke vrouw hier verder te spelen. Op den avond meende zij haar slag te slaan, en een dertigtal agenten was haar tersluiks gevolgd door den geheimen gang, gereed om op het eerste sein binnen te dringen en Cosinus en zijn raadgevers te overvallen, toen alles mis dreigde te loopen, en de schurken nog op het laatste oogenblik door dat dekselsche luik in den vloer wisten te ontkomen. Ook wij konden het huis verlaten — maar de haast deed ons een verkeerden weg volgen, of liever een grooten omweg — en toen wij eenmaal weer op straat stonden wisten wij nog steeds niet in welk huis dat geheele gevaarlijke avontuur had afgespeeld! De politie weet het evenmin, en Mary Drexler staat juist op hetzelfde punt waar zij zich bevond, toen zij haar rol van avonturierster begon te spelen! Maar er is iets anders dat mij onrust inboezemt; als ik het karakter van dien Cosinus wel doorzien heb, dan is het geen man die ongestraft de draak met zich laat steken. Hij zal zich op een bloedige wijze willen wreken.

— Op ons — maar toch zeker niet op een vrouw? riep Brand vol verontwaardiging uit.

— Waarom niet, als die vrouw tot zijn gehate tegenstanders, tot de politie behoort? Als die

vrouw er bijna in geslaagd was, zijn geheim te doorgronden? Ik houd dien man voor een buitengewoon, bloeddorstig, wreed en sluw personage die voor geen enkel middel zal terugdeinzen, teneerste om zijn doel te bereiken en ten tweede om zijn op geweld en dreigementen steunend gezag te handhaven. Zij loopt gevaar, Brand daarvan ben ik overtuigd, en zal verstandig doen als zij zich wat in acht neemt. De dagbladen berichtten vanmorgen, dat zij eenige dagen rust zou nemen. Je hebt natuurlijk opgemerkt, dat geen van die bladen ook maar met een enkel woord melding hebben gemaakt van het gebeurde in het onbekende huis van Cosinus. Dat is natuurlijk met opzet gebeurd, teneinde het onderzoek niet te belemmeren. Welnu, meer dan ooit zal zij dan voorzichtig moeten zijn, want nu kan de politie gedurende haar vacantie, haar niet meer beschermen, haar niet verdedigen als het moest zijn. Wat sta je daar? Waar kijk je naar met zulke sturende oogen?

Brand had onder het luisteren zijn hand in zijn zak gestoken om naar zijn lucifers te grijpen tot het aansteken van een sigaret, en met het doosje was een stof tevoorschijn gekomen, van een bruine kleur, en het was naar dat kleine flardje dat hij onafgebroken staarde.

— Wat is dat? vroeg Raffles ongeduldig geworden.

— Dit lapje stof vond ik zoeven een uur geleden zoowat aan een spijker, die uit het deurtje stak — daar in den muur bij de kerk! antwoordde Brand hakkelend.

— Welnu? Is dat zoiets bijzonders? vroeg Raffles en zijn wenkbrauwen gingen de hoogte in. Lieve menschen! Ik zou zeggen dat je er bleek bij was geworden!

— Het is geen zaak om er mee te spotten, zeide Brand schor. Ik ken deze stof. Eergisteren was ik op Scotland Yard om mijn rijbewijs te laten vernieuwen. Ik zag haar toevallig de groote binnenplaats oversteken, in gesprek met Hoofdinspecteur Baxter. Welnu — ik wil er een eed op doen, nu aanstonds, dat zij een bruine japon droeg van deze stof! Het viel mij op, dat de stof zoo ruig was juist als homespun! Ik zweer je, Edward, Mary Drexler is kort geleden door die deur gegaan — en niet met haar vrije wil!

Raffles stond hem een kort oogenblik aan te zien. De uitdrukking van zijn gelaat was geheel veranderd.

En plotseling zeide hij kortaf:

— Vlug ons vermomd, en erheen, Brand! Of je gelijk hebt of niet met je veronderstelling

— het moet onderzocht worden.

— Ik zeg je dat ze in doodsgevaar verkeert, riep Brand op heftigen toon. De put trok mij dadelijk op een wonderbaarlijke, geheimzinnige

wijze aan ! Daarbinnen is zij, ik ben er vast van overtuigd. Laten wij ons haasten, voor het misschien te laat is !

HOOFDSTUK II.

DE PUT.

Er bevond zich in het huis in de Cromwell-street een kamer, die maar heel weinig gebruikt werd en waarvan alleen Brand en Raffles een sleutel hadden. In deze kamer, goed verborgen en toch gemakkelijk bereikbaar bevond zich een hoeveelheid kleedingstukken en uniformen van allerlei soort, die reeds dikwijls dienst hadden gedaan, bij ondernemingen als deze.

De twee vrienden kozen uit den voorraad een paar tamelijk versleten pakken en petten met verkleurde banden, en trokken deze vlug aan. Zij zagen er nu uit als taxi-chauffeurs. Op een taxichauffeur wordt al heel weinig gelet want men vindt ze bij tienduizenden in een stad als Londen.

In hetzelfde vertrek veranderden zij snel maar grondig hun gelaat, door het aanbrengen van eenige rimpels, strepen en vlekken, en dat niet met vette schmink, die aan het scherpe oog al zeer vlug de vermomming doet kennen, maar met een waterige kleurstof die niet zoo gemakkelijk losliet van de huid als de schmink, die bijna altijd met behulp van dierlijke vetten wordt samengesteld.

Dit alles had nauwelijks tien minuten in beslag genomen. In het huis was alles stil. Achter in den tuin stond de garage, en daarboven sliep de trouwe Henderson, de chauffeur met zijn geweldige ledematen.

— Zullen wij hem wekken ? vroeg Brand, terwijl de twee mannen haastig door den stikdonkeren tuin liepen.

— Het zou ons niet baten of wij ons het tegendeel voornamen, Brand, want onze brave vriend zal wakker worden, zoodra hij het openen van de garagedeur hoort, die immers bij de minste aanraking een wekkerschel in zijn kamer doet afloopen.

— Zullen wij hem dan niet meenemen ? Bedenk dat wij een spelletje op leven en dood gaan spelen !

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen :

— Misschien hebben wij zijn hulp wel noodig. Loop vlug terug en haal een politieuniform voor hem. Hij mag in geen geval herkend worden.

Terwijl Raffles zijn weg naar de garage voortzette, snelde Brand terug. Raffles drukte op de bel naast de smalle deur die toegang gaf tot de trap, waarlangs men de boven de garage gelegen woning van James Henderson kon bereiken.

Een oogenblikje daarna ging onhoorbaar een raamluikje open, een hoofd met verwarde haren werd zichtbaar en een nog wat slaperige stem zei :

— U daar, Mylord ? Is er brand ?

— Niet in de gewone beteekenis, James, fluisterde Raffles terug. Maar gevaar is er waarschijnlijk wel. Trek je onderkleederen aan, maak de taxi in orde, Mijnheer Brand komt aanstonds met een uniform van politie-agent.

De reus was aanstonds klaar wakker. Hij wreef de slaap uit zijn oogen, kamde zijn haar wat, daalde langs een binnentrap naar de garage af en overtuigde zich dat de zoogenaamde taxi, een oud en verveloos wagentje, maar met een motor onder den kap, die het in staat stelde een snelheid van honderddertig kilometers te bereiken, in de beste orde was.

Hij behoefde alleen den benzinetank wat bij te vullen en toen kwam Brand met de uniform aandragen en binnen weinige minuten, kon James Henderson gerust doorgaan voor den grootsten politie-agent, dien het Londensche corps rijk was.

Terwijl hij den helm op zijn hoofd zette, vroeg hij :

— Gaan wij ver weg, Mylord ?

— Het is niet ver, James — ik vrees dat het alleen maar gevaarlijk is, zeide Raffles glimlachend. Tenminste — als mijnheer Brand ons geen koopje bezorgd heeft, en een vondst heeft gedaan, die al van een vorige week dateert.

— Neen, in die nacht droeg zij een zijden japon — donkergroene zijde ! Geloof je dat ik geen bruin homespun meer van groene zijde kan onderscheiden ?

— Geen opwinding en geen toorn, Brand, kalmeerde Raffles hem. Binnen een uur kunnen wij weten waaraan wij ons te houden hebben.

En omdat Henderson vragend van den een naar den ander keek, zonder iets te begrijpen

van deze korte woordenwisseling, legde Raffles hem in korte woorden de zaak uit.

De reus luisterde aandachtig toe en zeide, toen Raffles zweeg, met een bedenkelijk gezicht;

— Dat klinkt niet bijzonder geruststellend, Mylord. Wapenen meenemen?

— Ongetwijfeld. Brand, jij hebt toch in je kleine valies gestoken, waarom ik je gevraagd heb? Goed zoo, dan hebben wij nog touw noodig. Veel en sterk touw.

— Ik denk niet dat er veel zal noodig zijn, bromde Brand. Het komt mij onwaarschijnlijk voor, dat zij die ongelukkige vrouw opgesloten houden in een put, die niet tamelijk gemakkelijk toegankelijk is.

— Wij zullen het wel zien, Brand — en aanstands zullen wij het vreemde schouwspel beleven van twee mannen door de politie weinig vriendelijk aangezien, die een detective willen gaan redden!

— Ik trek me van je ironie niets aan, Edward. Ik weet te goed dat ook jij het denkbeeld niet kunt verdragen dat een zoo schrandere, zoo...

— Zoo jonge en zoo mooie vrouw in gevaar zou verkeerem! vulde Raffles sarcastisch den zin aan. Het verdere later Brand. Wij moeten nu handelen en de beweegredenen zullen wij maar tusschenbeide laten. In geen geval mogen wij toestaan dat die vrouw bedreigd wordt door Cosinus en de andere schurken.

— Als het maar niet te laat is — als zij haar maar niet op den bodem van die put hebben geworpen, zeide Brand de vuisten ballend.

— Dat lijkt mij heel onwaarschijnlijk! Ik geloof niet dat dit de methodes zijn van Cosinus. Hij is haar weinig goed gezind, dat spreekt vanzelf — maar ik geloof eerder aan een ontvoering, een soort van gijzeling. Alles gereed? Op weg dan!

In de taxi met den motor van een renwagen had Henderson reeds verscheidene voorwerpen neergelegd, of liever onder de achterbank verborgen en daaronder was een rol touw, voorzien van een haak, benevens een korte touw ladder, een houweel met een korte steel, een elektrische lantaarn met een krachtige batterij en nog enkele andere voorwerpen.

Brand had de tweede garagedeur geopend, die op een volkomen verlaten en zeer stille achterstraat uitkwam, in hoofdzaak begrensd door blinde fabrieksmuren en zich overtuigd dat er geen sterveling te zien was.

Toen eerst gaf hij Raffles, die achter het stuurwiel zat, een teeken, en geruischloos reed de taxi de garage uit, waarop Brand de deuren

weer sloot en naast Raffles plaatsnam.

De tocht duurde ternauwernood tien minuten en Raffles plaatste de auto op het duisterste hoekje dat hij maar kon vinden, en aan den voet van den muur rondom de binnenplaats van de kerk van den H. Johannes.

Dit had ook het voordeel dat zij thans de deur konden vermijden, want zij behoefden slechts op het dak van de auto te klauteren, vandaar op den muur en zich dan aan hun handen te laten zakken. Een val van nog geen acht decimeter bracht hen vervolgens op de ongelijke keien van de binnenplaats. Erg groeide gras en onkruid aan den voet van den muur, en zoo zou het geluid van dien val gedoofd worden.

Brand had zich reeds voorzien van de tros touw, Raffles nam het valies met andere hulpmiddelen voor zijn rekening en toen zeide hij tot Henderson:

— Het zal noodig zijn... dat je hier de wacht blijft houden, want niemand kan zeggen of wij de auto niet zeer dringend noodig zullen hebben! Denk er om dat je met den claxon de afgesproken seinen geeft — maar alleen als het onmogelijk anders gaat! Hoe meer stilte hoe liever het mij zal zijn! Als je op den as van het voorwiel gaat staan, kun jij met je lengte juist over den muur heen zien, en gadeslaan wat er voorvalt. Mocht er naar deze donkere plek een patrouilleerende agent afdwalen, wat heel onwaarschijnlijk is, dan weet je wat je te doen staat.

— Zeker Mylord — ik geef hem een optater, voor hij iets kan in het midden brengen! En zoo hard dat hij ook daarna niets meer in het midden brengt.

— Ben je dol, James? zeide Raffles verschrikt. Om alles ter wereld, geen geweldenarijen! En nu minder dan ooit! Maar ben je dan mijn voorschrift al vergeten, domkop? Het heet bij de ontmoeting van een agent, dat je uit een vreemde wijk bent, en met mijnheer Brown van het hoofdbureau op een onderzoek uit bent. Heb je mij nu goed begrepen? Wat dat onderzoek is, weet je natuurlijk niet, en dat is heel natuurlijk, want een rechercheur heeft niet altijd een agent in vertrouwen te nemen. En nu opgepast en je oogen den kost gegeven!

Henderson zuchtte maar eens, want hij vond het geheele zaakje in de hoogste mate verdacht en gevaarlijk, maar zei niets meer, en Raffles en Brand vloegen snel over den muur en hij hoorde het ternauwernood dat zij aan den anderen kant in het wild opgeschoten gras langs den muur neervielen.

Een oogenblik later stonden de beide mannen voor dezelfde, eeuwenoude put, die reeds dienzelfden avond op zulk een merkwaardige wijze de aandacht had getrokken van Brand, zoo, dat hij er zich met moeite van kon losmaken.

Het was hier zoo stil, dat alle geluiden aarstonds gehoord hadden moeten worden.

En de duisternis was ditmaal volkomen, want de maan had zich voorgoed verborgen achter een dikke wolkenlaag.

Raffles waagde het er echter op, daar overal muren hem beschermden, snel zijn zaklamp aan te knippen en het ijzerwerk van de put te onderzoeken.

Een paar seconden waren voldoende om hem nog een klein lapje bruine stof te doen vinden, ruig en wollig aanvoelend, dat al heel veel geleek op dat, hetwelk Brand aan den roestigen spijker had gevonden.

Raffles doofde onmiddellijk zijn lamp weer en zeide fluisterend :

— Ik wil je eerlijk bekennen Brand, dat pas deze vondst mij doet handelen, want alles welbeschouwd kon b.v. de wind de rok van Mary Drexler wel hebben doen opwaaien, toen zij gindsche deur binnentrad om een nader onderzoek in te stellen naar de geheime gang, die wij versperd hebben bevonden. Dat wij echter juist zulk een lapje aan dit ijzerwerk hebben gevonden, wijst er op dat zij met geweld gedwongen is om hier af te dalen, nadat men haar het schreeuwen had onmogelijk gemaakt.

— Laten wij dan geen tijd verliezen, want zij is misschien in doodsgevaar !

— Dat laatste geloof ik niet, Brand, want anders hadden zij haar wel onmiddellijk afgemaakt in een van de stille, slikdonkere steegjes en zich niet de moeite gegeven haar langs deze oude put omlaag te brengen.

Raffles had zich diep over den rand van de put heengebukt en deed opnieuw zijn lamp ontgloeien.

En thans scheen het schijnsel op het boven-einde van een ijzeren ladder, die in den zijwand van de put was vastgemetseld, en waarschijnlijk van veel jongeren datum was.

Deze ladder eindigde echter op ruim 2 meter onder den putrand en het was dus noodzakelijk den meegebrachte touwladder te hulp te roepen.

In een oogwenk was deze vastgehaakt om den rand heen, en stoutmoedig begonnen de beide mannen af te dalen, nadat zij hunne lampen hadden vastgemaakt aan een knoop van hun jassen.

Op deze wijze bereikten zij heel gemakkelijk den bovensten sport van den ijzeren ladder

en zij begonnen hem zoo stil mogelijk af te dalen, tot zij een diepte bereikt hadden, die zeker de veertig meter te boven ging.

En het bleek nu ook, waarom Brand niets gehoord kon hebben van het neervallen van het stukje kalk, want inderdaad hadden zij thans den bodem van de put bereikt, die met een dikke laag stof en fijn zand bedekt was.

En dat zij op het goede spoor moesten zijn bewees al zeer spoedig de ronde opening vlak naast den ijzeren ladder, die zich in den putwand bevond en waardoor in vroegere tijden waarschijnlijk de put gevoed werd.

De opening was zoo nauw dat slechts een enkel man er op handen en voeten kruipend in kon doordringen.

Raffles was de eerste die er zich in waagde met de wetenschap, dat hij daarbij zijn huid waagde, want het was onmogelijk, zich op deze plek te beschermen tegen eventueele revolverkogels.

Spoedig bleek echter dat ook de verdediger hier geen makkelijke positie had. Want reeds op 3 meters van het begin maakte deze steenen buis een rechten hoek.

Raffles stak voorzichtig het hoofd om dien hoek, en ontdekte bij het licht van zijn lamp dat de tunnel, rond in doorsnede en die klaarblijkelijk ook eeuwenoud was, zich snel verwijdde tot een gang van veel nieuweren tijd, zooals duidelijk bleek uit de wijze waarop de steenen waren aaneengevoegd en uit de kleur van de kalk die was gebruikt.

De eigenlijke tunnel scheen door te loopen in dezelfde richting, maar zij was afgesloten door een ronde plaat, die eruit zag alsof zij van staal was vervaardigd en die in den muur leek te zijn gemetseld.

Toen Raffles zijn hand tegen deze plaat legde, bemerkte hij niet alleen dat zij ijskoud was, maar hij gevoelde ook een zeer lichte trilling of siddering, alsof er aan den anderen kant een groote druk op de plaat werd uitgeoefend.

— Water ! zeide hij zachtjes tot Brand, die naast hem was komen neerhurken. De loop van het water is gestuit door deze plaat en langs een anderen weg afgeleid. Daarna waarschijnlijk is deze gang gemetseld en wij zullen zien waarheen ze ons brengt.

— Wil dat zeggen, dat deze tunnel en deze gang vol zouden loopen, als die stalen plaat eens bezweek ? vroeg Brand met een zekere ongerustheid.

— Als zij bezweek of als zij werd geopend ! antwoordde Raffles bedaard. Wij moeten nu eindelijk vrede nemen met de zekerheid, het

feit, dat die Cosinus een niet alleen heel boosaardig maar ook een wetenschappelijk buitengewoon ontwikkeld man is, die van alle hulpmiddelen gebruik weet te maken. Intusschen — voorloopig bestaat er nog geen gevaar, dus laten wij verder gaan.

De gang bleek zeer goed begaanbaar te zijn, en zij konden hier naast elkander loopen, ofschoon Raffles het hoofd een weinig moest bukken om het niet te stooten tegen de zoldering.

Na een vijftigtal stappen te hebben gedaan, fluisterde Raffles :

— Deze gang loopt zonder eenigen twijfel in dezelfde hoofdrichting als de geheime gang, die achter de traliedeuren op de binnenplaats begint. Het is echter duidelijk dat Cosinus daar nog nooit gebruik van heeft willen maken en er alleen maar toe is overgegaan, omdat hij zelf de eerste gang met beton versperd heeft.

Zwijgend liepen zij nog een dertigtal meters verder, terwijl de gang een flauwe bocht beschreef, toen Raffles eensklaps stilstond en Brand bij den arm greep.

Zijn scherp gehoor had een geluid opgevangen dat leek op het kuchen van een mensch.

Waarschijnlijk was het geluid versterkt door de kromming van de gang, want er was volstrekt nog geen einde te zijn aan deze onderaardsche tunnel.

Voor alle zekerheid echter doofden de beide mannen hunne lampen, en dat was maar goed ook, want toen zij de bocht eenmaal achter zich hadden, zagen zij in de verte een flauw lichtschijnsel, dat klaarblijkelijk van kunstlicht afkomstig was.

Voorzichtig kwamen zij naderbij, voortsluipend op hun gummizolen.

Weer klonk het gekuch, nu reeds duidelijker, dadelijk daarop gevolgd door een geluid, alsof er een stoel over een steenen vloer geschoven werd.

De bodem van de gang begon vrij aanzienlijk te stijgen en tegelijkertijd werd het schijnsel helderder totdat de beide vrienden als bij onderlinge afspraak opnieuw stilstonden want de toestand was nu zoo, dat zij geen twee stappen verder zouden kunnen doen, zonder de kans te loopen te worden gezien door den man die daar een zestigtal passen verder in een soort van kelder en recht tegenover het einde van de gang, gezeten was op een van de meest prozaische keukenstoelen die men zich kan denken, vlak naast een deur, die hij waarschijnlijk moest bewaken.

Het was deze man die op zulke een erbarmelijke wijze kuchte, ofschoon hij blijkbaar al zijn best

deed, die hoestaanvallen te onderdrukken.

— Misschien zit zij achter die deur! fluisterde Brand, met zijn mond aan het oor van Raffles.

— Wij zullen het aanstonds weten, gaf Raffles lakoniek ten antwoord.

Hij had zijn tasch op den grond gezet, opende ze, en nam er een soort windbuks uit die in twee stukken uit een kon worden genomen. Hij schroefde rustig de loop aan de kolf, nam uit een klein, blikken doosje, voorzichtig een eigenaardig projectiel, aan het einde voorzien van een klein bosje paardenhaar, en hiermede laadde hij het eigenaardig wapen. Toen bracht hij het aan de schouder, na languit op den vloer te zijn gaan liggen, en mikte zorgvuldig.

Vrees van te worden gezien, behoefde hij volstrekt niet te koesteren, want de hoestende man zat in een vrij helder verlichte kelder, en in de gang was het reeds op tien meter van het eind stikdonker.

Er klonk een zeer flauw, klappend geluid, als van een kinderzweepje, de man daar in den kelder hief wantrouwend het hoofd op, maar het volgende oogenblik bracht bij beide handen aan zijn kin, scheen iets uit zijn vleesch te rukken en zat het volgende oogenblik als een beeld, roerloos, met zijn beide handen op zijn knieeën.

— De beste plek is nog altijd het dikke vleesch onder de kin, of de keel, vlak bij een der hoofdslagaders, zei Raffles bedaard en snel het wapen inpakkend. Laten wij er vlug heengaan.

Zij liepen haastig de gang teneinde.

Voor alle zekerheid hadden zij hunne revolver ter hand genomen, maar de man op de stoel verroerde zich niet, ook niet toen zij in het volle licht traden van de electriche lamp, die in het midden van de zoldering afhing.

Deze kelder was weer zeer oud, te oordeelen naar zijn gewelf en de vier halve pilaren in de hoeken, maar daarentegen was de deur van een heel gewoon maaksel. Zij was niet op slot, want Raffles kon haar gemakkelijk met de kruk openen. En niet zoodra had hij dit gedaan, of hij hoorde een vaag stemmengerucht.

Het was alsof verscheidene menschen tamelijk driftig door elkander spraken.

Het eerst echter bemoeide hij zich met den man.

Hij kende hem niet, ofschoon hij zich vaag het gelaat herinnerde, dat er nu uitzag, als van iemand die sliep met wijdgeopende oogen. Aan de kin kleefde een paar reeds stollende bloeddruppeltjes van een donkerroode kleur. Raffles veegde ze dadelijk behoedzaam met

zijn zakdoek weg. De man had in de vingers van zijn rechterhand nog altijd het projectiel met zijn scherp stalen puntje, en zijn roodgekleurd kwastje van paardenhaar.

Ook dat nam Raffles hem af, en deed het zorgvuldig weer in het doosje. De bedwelmende stof waarin het gedrenkt was, was van zooveel kracht, dat hij het fijne puntkogeltje zeker nog wel eenige malen zou kunnen gebruiken.

Daarop gaf Raffles Brand een wenk, en beiden traden door de deur binnen in een tweeden kelder, die door een soort schot in tweeën was gedeeld.

Daar dit schot slechts tot op een meter van de zoldering doorliep, die minstens vijf meter hoog was, zoo werd het duidelijk dat de twee mannen woord voor woord konden hooren, wat er aan den anderen kant van dat schot

werd gesproken.

Zij kwamen echter blijkbaar juist aan het einde van een beraadslaging want er werden stoelen verschoven en zij hoorden een stem, die zij pas onlangs gehoord hadden, in zeer noodlottige omstandigheden — zij hoorden de stem van Cosinus, die schel en bevelend sprak :

— Zij blijft dus weigerachtig den brief af te geven ? Jullie hebben het allen gehoord. Ik neem dus aan dat hij nog in haar woning is. Jij, Laporte en jij, Lepkowitsch gaan er nu onmiddellijk heen en halen den brief. Vindt je nog meer van belang, des te beter, dan kun je ook dat meenemen, maar bedenk wel, dat die brief boven alles van gewicht is, en dat ik het tot iederen prijs in mijn bezit moet hebben. En zij zal blijven leven — tot jullie terugzijn.

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK III.

HET GEHEIM VAN DEN BRIEF.

Indien de twee mannen nog een oogenblik hadden getwijfeld, dan moesten deze woorden van den geheimzinnigen chef der bende van Cosinus het wel duidelijk maken dat de ongelukkige detective inderdaad in handen was gevallen van den man met het rubbermasker.

Zij was ook zeker niet in het gedeelte van den kelder aan den anderen kant van het schot, anders zou zij na deze woorden stellig wel iets hebben gezegd en Cosinus zelf zou zich ook anders hebben uitgedrukt.

Er was natuurlijk niet aan te denken, door dat schot, zonder eenige zichtbare deur, heen te breken, terwijl zij volstrekt niet wisten hoeveel mannen ze tegen over zich zouden krijgen. Men zou hen eenvoudig afmaken, en zij zouden Mary Drexler niet geholpen hebben.

Er stond hun maar een ding te doen, en dat was, te zorgen dat zij voor de beide indringers de woning van de detective bereikten. Wat die brief kon behelzen dat wisten zij in de verste verte niet, maar hij moest van groot belang zijn voor Cosinus en wie hem bezat scheen macht over hem te kunnen uitoefenen !

Zonder elkander anders te raadplegen dan met den blik, snelden zij dadelijk weer door de deur, sloten ze, ijlden den bewusteloozen bewaker voorbij, gingen de gang in en bereikten den bodem van de put. Zij klauterden zoo vlug mogelijk langs den ijzeren ladder, haakten, bovengekomen, de touwladder los, en verlieten ditmaal de binnenplaats door gebruik te maken van het lage deurtje.

Zij liepen zoo snel zij konden door de steeg en vonden de auto op de aangewezen plek staan en Henderson gereed om weg te rijden, want de reus had eenig gerucht gehoord op de binnenplaats en hen uit de put zien komen met een haast, die niet al te veel goeds voorspelde.

— Hier niets bijzonders gebeurd, James ?

— Er zijn een paar zwervers langs gekomen Mylord, die heb ik weggekeken, en dat was alles.

— Dan is er nu ander werk te doen. Rijdt zoo vlug als je maar kunt naar Bishops-Road 117, en houdt stil op den hoek van het blok, dat met het nummer 93 begint. Of wacht — dat zou vreemd kunnen zijn, nu je geuniformd bent. Ik zal zelf rijden. Ga binnen bij Mijnheer Brand

zitten die je op de hoogte zal brengen.

Een paar seconden later, zocht de auto zich een uitweg uit den doolhof van oude straatjes en steegjes in de onmiddellijke nabijheid van de kerk, volgde Ladbroke Grove en Raffles wierp nu en dan een blik terzijde en vroeg zich af of hij nu misschien niet langs het huis reed dat bewoond werd door dien lagen, wraakzuchtigen boosdoener, die zich van de persoon van Mary Drexler had meester gemaakt, de hemel mocht weten om welke redenen.

Raffles reed met zoo groote snelheid, dat hij reeds tien minuten later Bishops Road bereikt had en nu de auto deed stilstaan op den hoek van het aangeduide blok.

Zoodra de auto stilstond, rukte Raffles het portier open, en fluisterde zacht dringend :

— Jij, James rijdt met de auto een eind verder tot op den hoek van Eastbourne Terrace. Je kunt daar nog juist het huis met het nummer 117 in het oog houden. Houdt je echter verborgen, want minder dan ooit mag je uniform nu worden gezien. Zoodra Mijnheer Brand en ik je noodig hebben zullen wij het fluitsein geven. Neem het valies, Brand, en vlug wat, want ook zij kunnen een auto hebben genomen en ieder oogenblik hier zijn.

Ook Brand stapte uit, en Henderson reed zonder een woord te zeggen naar de aangegeven plek. Van den even kant der huizen viel er spoedig niets meer van de auto te zien.

Raffles en Brand zochten het duisterste plekje op, dat zij maar konden vinden en legden zich daar in hinderlaag, in een duistere koetspoort konden zij juist nr. 117 zien liggen en geheel overzien, behalve natuurlijk aan de zijde die van hen was afgekeerd.

Het was een laag huis met slechts een enkele verdieping, een van die eenvoudige, kleine gebouwtjes, zooals men er in die wijk van Londen nog vrijveel aantreft.

Lang behoefden zij niet te wachten.

De nachtelijke duisternis begon heel langzaam plaats te maken voor de ochtendschemering, toen het gegrom van een motor klonk, en een auto zichtbaar werd, die op eenigen afstand van het aan alle kanten door een smalle strook tuin omgeven huis, hetwelk het doel was van hen — zoowel als van de menschen die daar nu uit de auto stapten, naar het scheen.

Want de twee mannen die het voertuig veraten hadden, liepen haastig op het huis toe, en waren in een oogwenk over het lage voorhekje gewipt, en aan de achterzijde van het huis verdwenen.

— De heeren Laporte en Lepkowsch sche-

nen vakkundigen te zijn! fluisterde Raffles zacht. Kom mee, Brand — en laten wij gebruik maken van den weg, dien zij voor ons zullen banen!

Zij verlieten hun schuilplaats en staken vlug Bishops Road over, stapten op hun beurt over het lage, houten hekje, en volgden den zijgevel van het huis, dat in diepe rust gedompeld scheen te zijn.

Halverwege stond Brand stil en vroeg heel zacht :

— Waar zijn haar kamers ?

— Op de eerste verdieping aan den achterkant van het huis, rechts van de trap! antwoordde Raffles zonder aarzelen, want hij had reeds eerder zijn inlichtingen ingewonnen — en bovendien ken de hij van de meesten zijner natuurlijke vijanden de verblijfplaats, de levensgewoonten, de openbare en dikwijls ook de verborgen karaktereigenschappen.

Over den grasband van het smalle perk loopend, dat zich onder aan den zijgevel uitstreckte hadden zij bijna den huishoek bereikt, en stonden zij er luisterend stil.

Arbeidend Londen was nog niet ontwaakt, en pretmakend Londen had eindelijk een weinig rust gevonden en zoo was dan dat korte uur aangebroken, waarin het zelfs in deze wereldstad en althans op deze plek zeer stil is.

Hun geoeffend oor vernam dan ook al vrij spoedig een zeer zacht, krassend geluid, juist alsof er met een scherp mes over glas gesneden werd.

Beide mannen kenden het geluid te goed, dan dat zij zich een oogenblik zouden kunnen vergissen. Men was daar bezig een ruit uit te snijden niet met een diamant, maar door een scherp mes door het randje stopverf te halen.

De methode is niet zonder gevaar, als men te doen heeft met een licht slapend slachtoffer — maar de beide indringers konden gerust wat brutaal te werk gaan, want zij wisten immer dat de bewoonster zich op een geheel andere plek bevond.

Even later werd het stil en Raffles en Brand wisten, dat nu de ruit uit de sponning werd genomen — de heeren schenen als echte glazenmakers te werk te gaan!

Raffles, die vooraan stond, stak behoedzaam zijn hoofd onder den hoek, en hij zag allereerst het onderende van den ladder die de schelmen zeer waarschijnlijk hadden weggenomen uit een kleine bergloods, waarvan hij de deur open zag staan en die naast de kleine garage was gelegen.

Boven was niets meer te zien — de schelmen

waren blijkbaar zooeven binnengedrongen.

Hij wenkte Brand, en met de grootste behoedzaamheid begonnen zij den ladder te beklimmen.

Raffles die ook nu vooraan ging, zag het eerst van al, de uitgesneden ruit buiten op den vensterbank staan en daarop het gat waardoor de mannen naar binnen waren gedrongen en het zachtjes bewegen van het bruine overgordijn, dat zij voor alle zekerheid dicht hadden gelaten of gedaan.

Een heel zwak schijnsel drong door een der kieren naar buiten. Het was duidelijk dat zij het licht niet hadden durven opsteken en bij het licht van een zaklamp of misschien van een kaars werkte.

Dit laatste bleek juist, toen Raffles heel voorzichtig het gordijn wat meer ter zij trok, want hij kon net den blaker zien op het gepolitoerde blad van een kleinen tafel, de kaars daarin, de gedaante van een man die met zijn rug naar het raam stond en een klein stuk van het werkvertrek van Mary Drexler.

Hij beduidde Brand, dat verder gaan voorloopig onmogelijk was, en bleef door de smalle kieren turen.

Nu en dan kreeg hij ook een tweeden man te zien, die geruischloos heen en weer liep, blijkbaar van het eene meubel naar het andere.

Nu kraakte er hout, alsof het versplinterde, en Raffles begreep dat de man bezig was met het schrijfbureau van de detective.

De ander scheen ongeduldig te worden en kwam nu ook helpen.

Hij had den blaker opgenomen, en lichtte den ander bij en Raffles zag hoe het eene laadje na het andere werd opengetrokken, en hoe het ongeduld der twee mannen toenam terwijl zij haastig den inhoud van die laadjes doorwoelden.

Tenslotte schenen zij iets te vinden dat naar hun gading was, en iets dat er uitzag a's een opschrijfboekje, verdween in den zijzak van den grootste der twee mannen en Raffles meende dat het de Rus Lepkowitsch was.

Toch was dit blijkbaar nog niet wat zij zochten, want het onderzoek werd voortgezet.

Met een groot, sterk mes, stak Laporte nu en dan met kracht in het dunne hout van het fraaie schrijfmeubel, totdat hij plotseling een slechts half onderdrukten kreet van zegepraal slaakte.

Een gedeelte van den zijkant was door het mes vernield en nu kwam de inhoud bloot van wat blijkbaar een goed verborgen, geheime bergplaats was geweest.

De man nam er enkele brieven uit, doorlas ze

haastig, stak er eenigen van in zijn zak, en de laatste beschouwde hij met meer aandacht, en liet hem toen verbaasd, na hem om en om te hebben gedraaid aan Lepkowitsch zien, die hem eveneens snel doorlas, de schouders ophaalde en toen fluisterde :

— Dit moet hem in ieder geval zijn. Zie maar, hij draagt het teeken van Cosinus.

Raffles achtte het oogenblik gekomen om handelend op te treden. Juist toen Laporte een portefeuille tevoorschijn had gehaald en er den gestolen brief in wilde wegbergen, stapte Raffles over den vensterbank heen, en zeide zonder eenige stemverheffing, maar terwijl zijn browning kracht bijzette aan zijn woorden :

— Wie zich van U beiden verroert, onderteekent zijn doodvonnis. Geef mij dien brief, dien je zooeven hebt gestolen, Laporte !

De Franschman verbleekte en daar had hij alle reden toe.

Hij was van een aanzienlijk geslacht, dat vroeger ook heel rijk was geweest, en zijn vader had zich slechts tien jaren tevoren in Londen gevestigd. Alleen aangetrokken door het avontuurlijke en gehoorgevend aan de inblazingen van een lichtzinnig karakter en een spilzielen aard, had hij zich aangesloten bij de eerste de beste bende, zonder er verder bij na te denken en onder de bekoring van het geheimzinnige, hetwelk den chef Cosinus omgaf.

Toch sidderde hij nu en dan bij de gedachte dat vrienden van hem zijn geheim zouden kunnen doorgronden, te weten zouden komen dat hij thans zelfs deel uitmaakte van den Raad van Zeven, die de besluiten van Cosinus moest uitvoeren — de zeven eenige mannen die rechtstreeks met hem in aanraking kwamen. En nu stond voor hem een man die hem moest kennen, die hem aansprak bij zijn naam, en dien hij zich zelf toch niet kon herinneren ooit te hebben gezien.

Hij dacht zelfs niet aan verzet, hij legde langzaam en met trillende hand den brief op de kleine tafel neer, waarachter hij stond, terugwijkend voor het wapen met den schuwen blik van een geslagen hond in de oogen.

Het zag er naar uit alsof mijnheer Lepkowitsch aanvankelijk ondeugend wilde zijn, want hij bracht met een soort geknor vlug de hand naar zijn jaszak, maar Brand, die Raffles onmiddellijk gevolgd was, belette het hem met een barsch :

— Weg die hand daar !

De hand kwam langzaam weer tevoorschijn en Brand zorgde ervoor, dat deze avontuurlijke Rus geen aanvechtingen meer zou krijgen

naar een wapen te grijpen, door het fraaie revolvertje uit zijn zijzak te halen, dat zich daar n bevonden had, geladen en wel en zeer goed in staat, met parelmoeren kolf en al, een man op zestig passen afstand neer te leggen.

Laporte bleek gewapend te zijn met een browning die denzelfden weg opging.

En terwijl nu Brand de twee mannen in bedwang hield met zijn eigen schietwapen, nam Raffles vlug den brief op, opende hem, en las halffluid :

— Mejuffrouw ! Ik vestig Uwe aandacht op de nieuwe uitgave van Forster's verklarend woordenboek van de Engelsche taal, hetwelk ook vele uitdrukkingen bevat, aan het dievenjargon ontleend. Niet twijfelend, of het boek zal bij lezing Uw aandacht trekken, beveel ik het hierbij nogmaals bij U aan, en teeken ik,
Hoogachtend,
JACK.

En Raffles draaide deze wonderlijke brief om en om, wonderlijk omdat hij volstrekt niets beteekende, omdat de inhoud niets om het lijf had en toch moest deze brief van zooveel belang zijn, dat Cosinus er twee van zijn trawanten aan gewaagd had om hem te gaan halen uit het huis van de detective, die hij op een of ander sluwe wijze in zijn macht had weten te krijgen.

Bliksemsnel gingen de gedachten rond in Raffles' hoofd.

Mary Drexler had gedurende een maand of langer met een moed, die menig man haar had kunnen benijden, de rol gespeeld van de gevaarlijke avonturierster, Lydia von Kaernten, zij had zich in het vertrouwen van Cosinus weten te dringen, en al had hij er zich wel voor gewaagd zelfs haar zijn gelaat anders te toonen, dan bedekt met het rubbermasker, zoo wist zij toch stellig dingen, die aan de andere eden van de bende verborgen waren gebleven, en daardoor was zij des te gevaarlijker geworden voor den geheimzinnigen aanvoerder, die geen medelijden kende en voor niets terugdeinsde.

Deze brief was natuurlijk aan de jonge vrouw gericht, toen Cosinus nog meende, met Lydia von Kaernten te maken te hebben. En Cosinus moest de schrijver zijn geweest als men dezen term mag gebruiken, want de brief was getikt, met uitzondering van de onderteekening, anders zou het papier zijn teeken niet dragen in de rechterbovenhoek — een groene driehoek, en daarnaast het cosinus-teeken in dezelfde kleur.

Maar wat beduidde het ? Waaraan ontleende deze korte, onbeteekenende brief dan zijn groot gewicht ? School er een of andere geheime mede-

deeling in deze aanbeveling van een woordenboek ?

Vlug las Raffles den brief nogmaals over, maar thans telkens een woord overslaande, het leverde slechts onbegrijpelijke nonsens op. Hij las nog eens haastig van achter naar voren, maar gaf het bij het zevende woord op — het raakte kant noch wal, zooals men dat wel uitdrukt.

Toen bedacht hij zich niet langer, maar stak kalm den brief in zijn binnenzak en vestigde zijn koele, doordringende oogen, strak op Laporte.

— Ik zou U gaarne een raad willen geven Monsieur Laporte, maar ik houd hem voor mij, omdat gij hem waarschijnlijk toch niet zoudt opvolgen, mij om den tuin zoudt lijd en dit fraaie leventje van voren af aan weer beginnen, zoodra ik U vrij liet. Ik wil U alleen zeggen dat het mij onbegrijpelijk voorkomt, hoe in deze vreeselijke ernstige tijden, nu ieder mensch met een greintje begrip van den toestand, al zijn kunnen, zijn kracht, zijn wetenschap behoorde aan te wenden tot verbetering van die misstanden, tot verkrijgen van een betere wereld, den weg kiest van den misdaad, en dat in haar afschuwelijkste gedaante ! Moord en bedrog, lage diefstal en ontvoering zijn de wapenen, waarmede Cosinus vecht. Hij ontziet zich zelfs niet het leven te bedreigen van een jonge vrouw, alleen omdat zij tot de politie behoort — en ik weet zeker, dat hij haar zal dooden ook, koelbloedig, zonder zich een seconde te bedenken, als hij meent dat zijn belang dat eischt. Mijn raad had dus moeten luiden :

Wendt U onmiddellijk af van dat ondiep, van dien kouden schurk met zijn hart van steen want vroeg of laat, maar waarschijnlijk zeer vroeg, zal het U berouwen, en een straf zal volgen, waarvan gij de omvang niet eens schijnt te beseffen ! Maar ik zeide het reeds — het zou tijd verknoeien zijn. Als ik nog eenige menschenkennis heb, dan lees ik op Uw gelaat, Henri Laporte, dat gij verloren zijn, gedoemd !

— Hoe komt het dat je mij kent ? vroeg de jongeman op doffen toon.

— Dat is dus je eerste vraag, merkte Raffles sarcastisch op. De angst dat ik je zal verraden heeft je aangegrepen, maar die angst is voorloopig misplaatst, want ik heb andere plannen met je, en ook met dezen Lepkowitsch die, vergis ik mij niet, een volle achterneef is van Grootvorst Michaelowitsch van Rusland, broeder van den rampzaligen Tsaar. Ook ik zal U een boetpredicatie besparen, mijnheer, want ze zou niets opleveren, vrees ik. Intusschen

— indien gijlieden thans zoudt terugkeeren naar de plek waar Cosinus was, dan zou vijf minuten later Mary Drexler hebben opgehouden te leven, en zeker wanneer gij de waarheid zoudt zeggen en Cosinus zoudt mededeelen dat de brief in handen is geraakt van... John Raffles.

Op het hooren van dien naam ging er een siddering over het lichaam van den Rus en in zijn stem klonk moeilijk verkropte haat, toen hij grommend zeide :

— Bij mijn ziel, ik had het reeds aanstonds geraden ! Zal dan werkelijk je vervloekte bemoeizucht ons allen ten verderve voeren ?

— Dat willen wij tenminste hopen — al zou ik hetzelve natuurlijk een weinig hoffelijker hebben uitgedrukt, zeide Raffles met een lachje. Laten wij niet te veel tijd verliezen, want indien ik mij niet vergis, zal over een kwartier de dag aanbreken.

Raffles had zijn klein valies geopend, en nam er een etui uit, dat hij bedaard opende, om een klein, fijn injectiespuitje ter hand te nemen, waarvan het metaal glansde in het licht van Brand's krachtige zaklantaarn.

De Rus scheen het eerste het plan van Raffles begrepen te hebben, want hij gromde woest :

— Wil je ons op deze wijze doden ? Dat is onmenschelijk !

De wenkbrauwen van Raffles gingen ver de hoogte in, en hij keek oprecht verbaasd, toen hij ten antwoord gaf :

— Jullie zijn leden van de Cosinus-bende, van het bestuur daarvan, notabene, en jullie kennen John Raffles nog zoo slecht ? Ik moord

niet in koelen bloede, mijnheer Lepkowitsch, ofschoon de hemel mijn getuige is, dat ik er niet veel meer wroeging van zou hebben, U te doden, als een giftige slang ! Maar dit spuitje bevat geen doodelijke stof — gij zult alleen maar een paar dagen aan de samenleving worden onttrokken, hoogstens drie !

En voor de Rus een enkele beweging had kunnen maken, had Raffles hem bliksemsnel de scherpen punt van het spuitje in de pols gedrukt. En Laporte, bleek en half versuft onderging hetzelfde lot. Deze zonk zwaar neer op een stoel en Raffles bracht zijn lippen dicht bij het oor van den jongen man na hem strak te hebben aangezien en fluisterde haastig :

— Binnen een halve minuut zul je slapen, Laporte, luister dus goed. Zeg mij het wachtwoord en het getal voor dezen dag, dan kan ik je misschien nog redden voor het lot dat je wacht. Denk aan je ongelukkige moeder, wier trots je tot dusverre geweest bent.

Laporte sloeg beide handen voor het gelaat, en steunde zachtjes :

— Verraad mij niet — ik ben een zwakkeling geweest — het was mijn lichtzinnigheid. Het wachtwoord is : „Errare humanum est”. Het getal is 1007.

Reeds zakte zijn hoofd op zijn schouder, maar uit den anderen hoek van het kleine vertrek, klonk de reeds onduidelijke stem van den Rus, die met een ruwen vloek met moeite uitbracht :

— Dat verraad kan je het leven kosten, Laporte ! Je bent geteekend, man ! En daarop verloor ook hij het bewustzijn.

HOOFDSTUK IV.

OP HET NIPPERTJE.

Raffles en Brand begrepen, dat zij geen seconde te verliezen hadden.

Daar zij de lichamen van de thans bewusteloze mannen onmogelijk konden mee-voeren verborgen zij ze in een goed geventileerde kast in de keuken, waar zij het wel een paar dagen konden uithouden als het moest, zonder te stikken.

De ademhaling had trouwens bijna opgehouden en zij zouden maar zeer weinig lucht verbruiken.

Aan het vernielde bureautje was maar heel weinig te doen, bracht het toeval een dienstmeisje in de woning, dan zou de inbraak zeker ontdekt worden, daaraan viel niets te verhelpen.

De twee vrienden rekenden er echter op, dat die voorloopig niet ontdekt zou worden. Immers, het zou wel herhaaldelijk voorkomen, dat de schrandere, stoutmoedige detective haar woning plotseling verliet, of er in terugkeerde zonder van te voren haar kostjuffrouw te waarschuwen en nog veel minder het trap-hitje, dat haar placht te bedienen. Het was nauwelijks drie uur in den morgen en zij hadden dus nog stellig het kwart gedeelte van den geheelen dag voor zich om te handelen.

Zij keerden vlug terug langs den weg dien zij gekomen waren, plaatsten de ruit zoo goed en zoo kwaad als het ging weer in de sponning, borgen de ladder in de bergruimte en mochten

van geluk spreken, dat niemand hen daarbij had betrappt, want aan den Oostelijken hemel begon de lucht zich met een teeder rose te kleuren.

Henderson wachtte trouw op de plek die hem was aangewezen, niet zonder eenige onrust.

— Iets bijzonders, James? vroeg hij met de knop van het portier in de hand.

— Niets Mylord — behalve een paar zwervers die ik heb zien langsgaan.

— Alweer? vroeg Raffles. Zooeven sprak je ook van zwervers, daar in de buurt van de kerk. Waren het dezelfde?

— Dat kan ik onmogelijk met zekerheid zeggen, Mylord. Naar hun gestalte te oordeelen, misschien.

Raffles staarde een oogenblik van onder zijn gefronste wenkbrauwen, schijnbaar doelloos voor zich uit, langs den nog volkomen verlaten breeden Bishop Road, balde zijn vuisten en zeide half voor zich heen:

— Die man is zoo voorzichtig als een slang! Nu, die kerels kunnen toch in ieder geval niets hebben gezien van wat er gebeurd is, dat lijkt mij volkomen onmogelijk. Zij zullen een opdracht hebben gekregen, de omtrekken van de kerk in het oog te houden, dat is alles.

— Maar hoe kunnen zij dan zoo vlug hier zijn gekomen, vroeg Brand niet zonder ongerustheid. Heb je een voertuig gezien, Henderson, vroeg Raffles zonder rechtstreeks op de vraag te antwoorden.

— Ze waren te voet, Mylord, maar wel heb ik een motorfiets gehoord, zonder ze te zien!

Raffles dacht nog een oogenblik na, en zeide toen kortaf:

— Ga weer bij Mijnheer Brand zitten, James, ikzelf zal weer rijden. En let goed op, of wij soms door een verdachte motorfiets gevolgd worden.

De auto zette zich onmiddellijk in beweging, en reed zeer snel naar het centrum van de stad terug.

Zij waren nog geen vijf minuten onderweg, of Brand zag door het kleine achterraaitje, waarvan hij het gordijntje een weinig terzijde had geschoven, een krachtig motorrijwiel, bestuurd door een man die eruit zag als een arbeider, terwijl op de duozitting een tweede man was gezeten.

Dadelijk boog hij zich naar de opening van de spreekbuis toe, en waarschuwde Raffles met de woorden:

— Ik geloof dat wij nu inderdaad gevolgd worden, Edward!

Raffles draaide zich niet om, want daartoe

was de snelheid te groot, en hij reed juist door een smalle straat met ongelijke, glibberige keien.

Henderson had ook een blik door het achterraampje geworpen en bromde tusschen de tanden:

— Ik zou het niet gaarne durven bezweren — maar ik geloof toch wel dat het diezelfde kerels zijn die ik vannacht tot tweemaal heb gezien, Mijnheer Brand.

— Henderson denkt dat het dezelfde kerels zijn van vannacht, bracht Brand over door de spreekbuis.

Raffles knikte slechts en toen nam hij plotseling een scherpe bocht naar een bredere straat toe, die de auto op een haar na in aanraking bracht met een hoekhuis.

Maar de bestuurder van de motorfiets, was ook niet de eerste de beste en hij zwaaide op zijn beurt dezelfde straat in, met een snelheid die ieder verkeersagent koude rillingen zou hebben bezorgd.

Binnen tien minuten zou Raffles het begin van de Cromwellstreet bereikt hebben, en hij moest tot iederen prijs, die lastige geheimzinnige volgers afschudden.

De schijnbaar wrakke auto had buitengewoon krachtige remmen en Raffles zette die zoo plotseling aan dat het voertuig met een soort van schreeuw bijna onmiddellijk stopte.

Misschien had de motorrijder hierop gerekend, misschien ook niet, hoe het zij, de afstand was te kort om nog behoorlijk te kunnen vaart minderen.

Hij poogde nog wel, langs de auto voorbij te komen, maar Raffles had ook deze manoeuvre voorzien, en zijn wagen naar het midden van den weg gesturd.

Een aanrijding was dan ook onvermijdelijk.

Het motorrijwiel botste met vrij groote kracht tegen den achterbumper van de taxi en sloeg om.

Bestuurder zoowel als duopassagier vielen op den grond, en bleven een oogenblik versuft liggen.

Geen enkele voorbijganger had iets van het voorval gezien, en dat was heel natuurlijk, want op dat oogenblik waren zij er nog niet.

Brand wierp een blik door het achterraampje en zag hoe de twee mannen zich vrij maakten van de zware motorfiets en met eenige moeite overeind krabbelden.

Zij hadden dus niets gebroken — maar het rijwiel scheen onbruikbaar te zijn geworden, want de twee mannen bleven werkeloos toezien, hoe het wild hun ontsnapte.

Nog geen tien minuten later bevond de taxi

zich weer in de garage, Henderson had bevel gekregen om eenige uren te gaan slapen, en Raffles en Brand zaten in de bibliotheek kamer van hun huis over den merkwaardigen brief gebogen, terwijl het prille morgenlicht, levenwekkend heendrong door een der beide hooge vensters, die op den vrij grooten tuin het uitzicht gaven.

Brand, die nu pas voor het eerst den brief onder het oog kreeg, richtte zich verbaasd weer op en riep uit :

— Maar waartoe al die moeite en die omslag? Dit kan onmogelijk de goede brief zijn!

— Het is heel zeker de goede brief, Brand, anders zouden Laporte en Lepkowitsch hem niet willen medenemen. Bovendien is hij voorzien van het teeken van Cosinus.

— Maar de inhoud is van hoegenaamd geen beteekenis, hernam Brand ongeduldig. Het is de aanbeveling van een woordenboek!

— Brand, laten wij ons verstand eens gebruiken! Ik geef toe, dat wat hier te lezen staat, vo maakt onbeduidend is, zonder eenige waarde. Maar waar wij aan den anderen kant met volstrekte zekerheid weten dat Cosinus groote waarde hecht aan het bezit van dezen brief, daar moet hij nog iets bevatten — wat wij niet zien, of beter gezegd nog niet zien.

— Je bedoelt — dat er met synthetische inkt woorden op geschreven zijn? riep Brand opgewonden uit.

— Mijn waarde — het kan immers niet anders.

Raffles had den brief opgenomen, en hield hem tegen het licht.

Er viel volstrekt niets te bespeuren, dat op letters geleek. Alleen het watermerk van het papier werd zichtbaar, een cirkel met een klauwenden leeuw erin, het handelsmerk van een zeer bekende, Londensche firma.

Toen wreef hij het papier aan een der hoeken voorzichtig tusschen de vingers. Het voelde een weinig vet aan, ongeveer als boterhammenpapier, en toch was het volstrekt niet glanzend en eerder dof te noemen.

Raffles bedacht zich niet langer, maar stond op, en zeide :

— Zet je studies van den omtrek van de kerk van den H. Johannes nog maar even voort, Brand. Ik ga naar ons laboratorim en hoop binnen een kwartier terug te zijn.

Maar het duurde nauwelijks tien minuten, toen Raffles het vertrek weer binnentrad.

Brand zag onmiddellijk aan het gelaat van Raffles, dat hij iets ontdekt had, maar tevens was dat gelaat zeer ernstig en een toornige

rimpel vertoonde zich in het hooge voorhoofd.

Hij wachtte de vraag van Brand niet af, maar zeide, zijn polshorloge raadplegend :

— Ammoniak en warmte — die beide factoren brachten het schrift te voorschijn.

— En? Was het van belang?

— Van zeer groot, van treurig belang, Brand! Maar de tijd ontbreekt mij, om je dat alles nu te verklaren. Het eerste wat wij te doen hebben is, Mary Drexler te redden en wij zullen het doen ook, en daarna zullen wij onze werkzaamheden op een geheel ander terrein overbrengen. Haast je, want wij hebben niet veel tijd meer te verliezen, wij moeten er ook nog rekening mede houden, dat de twee kerels die ons overal gevolgd zijn, met een auto of een ander voertuig naar Cosinus zijn gegaan, om aan een der raadsleden rapport uit te brengen, en onze taak zou zeer verzwwaard worden, indien deze sluwe booswicht van tevoren gewaarschuwd was.

— Zal ik Henderson weer wekken?

— Ja, Brand — het doet mij leed voor hem, maar hij heeft nu tenminste nog anderhalf uur kunnen slapen, en bovendien — het gaat hier om een menschenleven, en hij is onmisbaar voor ons.

— Waarom de politie er niet op af te zenden?

— Omdat dit ten aanzien van een man als Cosinus niet alleen heel gevaarlijk maar zelfs nutteloos zou zijn. Bij het eerste het beste teeken van verraad of gevaar zou hij in staat zijn, zijn gevangene eigenhandig neer te schieten, om dan de vlucht te nemen, langs een van zijn sluipwegen. Neen, hij moet overrompeld worden en met list, dat is het eenige middel.

De groote waarde van Henderson bleek voor de zooveelste maal, want nadat hij zijn hoofd in de witporseleinen kom van zijn waschtafel onder de kraan had gehouden, en een paar trekken aan zijn pijp had gedaan, was hij weer klaar wakker en vo komen bereid, als het moest de wereld uit haar voegen te lichten, wanneer Raffles het hem beval.

Vijf minuten daarna waren de drie mannen opnieuw op weg, en zij waren er zeer wel bewust van dat zij hun leven gingen op het spel zetten — zij hadden Cosinus leeren kennen.

Een tijgerjacht zou waarschijnlijk minder gevaar opleveren dan deze openlijke strijd tegen den geheimzinnigen chef.

De voorbijgangers waren reeds grooter in tal, want menig arbeider begaf zich op dat vroege uur reeds naar zijn werk. Toch waren de straten nog stil te noemen in vergelijking met het schouwspel, dat het achtste uur van den morgen in een stad als Londen steeds pleegt op te leveren.

Daar Raffles volstrekt niet met zekerheid wist in welk huis de detective gevangen werd gehouden zoo was hij wel genoodzaakt denzelfden weg te kiezen van dien nacht en ditmaal zou het heel wat gevaarlijker zijn, want de dag brak aan, en al vertoonde er zich nooit iemand op de kleine, eeuwenoude binnenplaats naast het kerkgebouw, behalve misschien de koster al, was de muur zoo hoog, dat men er niet overheen kon zien, zoo bleef toch de kans bestaan, dat de bewoners van de oude, smalle huizen, die aan de achterzijde van het steegje stonden een blik konden werpen op die binnenplaats maar Raffles was niet voornemens zich daaraan te storen en die kans op den koop toe te nemen.

Het kon omstreeks vier uur in den morgen zijn, toen de auto weer stilstond, en nu gaf Raffles het korte bevel :

— Je zult ditmaal moeten meegaan, James, beval Raffles kortaf, want we konden het wel eens niet buiten jouw kracht kunnen stellen.

— Mylord weet wel, dat hij op mij kan rekenen ! zeide de reus eenvoudig.

Het deurtje was al heel spoedig geopend, en de drie mannen bereikten de put.

Raffles wierp nogmaals een scherp blik naar de kleine vensters van de huizen, die aan de steeg grensden, maar hij zag niets verontwaardig, hij zag nog geen enkel teeken van leven, en vlug beradend, gelastte hij vlug de kleine ladder weer in te haken, waarlangs de drie mannen haastig omlaag gingen.

Toen zij eenmaal beneden waren, volgden zij verder denzelfden weg met de grootste omzichtigheid voortlopend, totdat zij het keldervertrek bereikten, naast welks deur Raffles en Brand den bewaker bewusteloos hadden achtergelaten.

De man lag daar nog altijd, of liever hij zat op zijn stoel, juist in dezelfde houding, en dat was tenminste een geruststellend teeken, want het bewees, dat de twee leden van den Raad van Zeven niet angs denzelfden weg het keldervertrek met het houten schot hadden verlaten, daar zij anders natuurlijk alarm zouden hebben gemaakt bij het zien van den slapenden deurwachter. Die zou dan ook natuurlijk dadelijk zijn vervangen door een man, die in alle opzichten wakker was.

Bij het licht van zijn zaklamp trad hij haastig op het schot toe en onderzocht het.

Het kwam hem voor, dat er zich ergens een doorgang moest bevinden, ofschoon die niet zichtbaar was, daar het anders moeilijk te verklaren viel, waarom Cosinus of zijn kapitein hier een wachtpost hadden geplaatst.

De planken leken alle zeer nauwkeurig aan elkaar gevoegd, en nergens was een of ander sleutelgat zichtbaar, noch eenig scharnier.

Het was toch niet aannemelijk, dat de schurken telkens als zij van de eene naar de andere helft van den kelder wilden gaan, over dat schut heenklommen. Van een ladder was trouwens nergens iets te bespeuren.

Raffles besloot echter geen tijd te verliezen met zoeken, maar wenkte Henderson bij zich, was in een wip op zijn schouders, en kon nu gemakkelijk heenzien over den rand van het schot.

De andere kelderhelft verschilde volstrekt niet van de eerste, behalve dat er een tafel stond, zooals men die in keukens aantreft, van geschaafd maar ongeschilderd hout en een zestal stoelen.

In een hoek zag hij vaag een deur, en de kelder kon verlicht worden door een eenvoudigen pendel.

Zonder zich te bedenken, klauterde hij over het schot heen, hing een oogenblik aan zijn handen, liet zich vallen op zijn rubberzolen, en nu had hij al heel spoedig het geheim ontdekt.

Er was wel degelijk een deur in het schot, maar die was alleen te openen van dezen kant ! Men kon hier den kruk en de scharnieren vinden en de deur was zoo bekwaam door een kundig meubelmaker gemaakt, dat zij zuiver pastte in de sponning, en aan den anderen kant geheel onzichtbaar was.

Het was duidelijk — men kon deze kelderhelft wel verlaten, men kon er echter niet binnentreden, tenzij iemand de deur van deze zijde opende.

Raffles verloor geen seconde, maar draaide dadelijk de kruk om, en wenkte de beide anderen tot zich.

Hij sloot de deur weer, en liet het licht van zijn lamp op de eenige andere deur spelen welke het vertrek rijk was.

Zij bleek zeer stevig gemaakt te zijn, en met ijzeren banden te zijn versterkt.

Volgens zijn gewoonte beproefde Raffles eerst of er geen stroom stond op deze deur, want hij had reeds kennis gemaakt met de verdedigingsmiddelen van dezen gevaarlijken tegenstander.

De Voltmeter sloeg echter volstrekt niet uit, en de naald bleef in rust.

De deur bleek echter stevig gesloten te zijn.

— Paneel indrukken, Mylord ? vroeg Henderson laconiek, op de deur wijzend.

— Ik heb alle respect voor de kracht van je schouders James, maar er zijn deuren, die

zelfs jij niet zoudt kunnen induwen — en deze behoort er toe. Zij is van een taaie houtsoort, en zelfs het paneel is op zijn minst een paar duim dik! Er is niets aan te doen — wij zullen deze hinderpaal langs den gebruikelijken weg moeten zien te overwinnen.

Raffles had reeds zijn klein étui geopend en glinsterend lagen daar de kleine voorwerpen, die eruit zagen als de werktuigen van een tandarts — en die bijna even afdoende waren.

Want nadat Raffles zwijgend het spel van zijn geoefende vingers op het weerbarstige slot had beproefd, gaf dit zich gewonnen, en kon hij de deur met behulp van de klink openen.

Het bleek dat er wel grendels aan den anderen kant zaten, maar degene die vertrokken waren hadden er gelukkig mee volstaan, de zware sleutel in het slot om te draaien en hem er uit te nemen.

Brand had voor alle zekerheid reeds zijn revolver ter hand genomen, want hij gevoelde zich zeer ongerust en aangegrepen door een angst die hij zichzelf moeilijk kon verklaren.

Misschien was het wel de buitengewone, grafkelderachtig stilte die hier heerschte.

Volgens zijn berekening moest men zich thans juist onder het oude kerkgebouw bevinden en wie weet waren boven hun hoofden de graven der honderden die ter aarde waren besteld in de kerk zelve, zooals dat in vroeger eeuwen herhaaldelijk geschiedde.

Voor de drie mannen strekte zich een lange en flauwtjes omlaaglopende gang uit, zij moest zeer oud zijn, te oordeelen naar de kleur van de steenen en de wijze waarop zij gehouwen waren.

Hier en daar was men zelfs verplicht geweest, het in pluin vallend verwulft te steunen met zware balken van eikenhout, die op hun beurt aan de uiteinden door draagbalken werden geschraagd.

Deze balken waren ongetwijfeld van zeer jongen datum, en het leek Raffles volstrekt niet onwaarschijnlijk, dat deze gang zelfs pas in gebruik was genomen, sedert de geheimzinnige Cosinus zijn staf zwaaide over de bende boosdoeners, amateurs en professionals, die zich onder zijn vanen hadden geschaard.

Het puin was ten halve opgeruimd, en zelfs nu de drie mannen voorbijliepen, vielen er nog kleine stukjes steen en kalk omlaag, ten bewijze hoe dringend noodig dit werk was geweest om de oude gang weer bruikbaar te maken.

Zij liepen zeker wel tachtig meter ver, altijd maar in dezelfde richting, tot Brand fluisterde :

— Mij dunkt dat wij nu reeds onder de kerk zijn doorgelopen, Edward.

— Dat staat voor mij vat. Mij dunkt dat wij ons nu moeten bevinden ongeveer ter plaatse, waar vroeger het klooster heeft gestaan — dat wil zeggen Lansdowne Crescent. Het is nu bijna zeker voor mij dat zich daar ergens het huis van Cosinus moet bevinden. Wellicht is het opgetrokken, boven de oude kelders van het klooster en heeft hij gebruik gemaakt van die wetenschap, om deze uitvalswegen aan te leggen.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen toen hij plotseling zweeg en met gespitse ooren bleef staan luisteren.

Niemand verroerde zich.

Heel in de verte klonk een uiterst zwak gerucht, en Brand constateerde niet zonder eenige onaangename kriebelingen tusschen zijn schouderbladen, dat het machtig veel gelek op den eentonigen stap van een agent die patrouilleert.

Nu en dan hield het even op, en dan begon het weer.

— Een schildwacht? vroeg hij, bijna onhoorbaar.

— Of een gevangene! antwoordde Raffles even zacht. Er op af — wij moeten zien wat het is.

Raffles doofde zijn lamp, en nu konden zij slechts op den tast, en door den wand van de gang te volgen, voortgaan.

Het eentonig geluid klonk steeds duidelijker en eensklaps stonden zij opnieuw stil, als bij onderlinge afspraak, want een zwak schijnsel was in de gang doorgedrongen.

Behoedzaam gingen zij er op af, totdat de voet van Brand tegenover een losgeraakte steen stiet, die met eenige geraas van zijn plaats rolde.

Onmiddelijk hield het geluid van de voetstappen op en een zachte stem vroeg :

— Wie is daar? Ben jij het Jim?

Het was de stem van een vrouw en Raffles had ze ook onmiddellijk herkend al sprak ze nog zoo zacht, het was Mary Drexler, de dappere detective!

Hij deed haastig een tiental stappen nog, totdat het licht van een kaars op den tamelijk lichten zijwand van de gang een vergrooing afteekende van een getraliede opening in een ijzeren deur aan zijn linkerhand!

Het volgende oogenblik was die lichtvlek verdwenen, want er was iemand voor de deur komen staan met het hoofd ter hoogte van het luikje en de vrouw deinsde achteruit, omdat zij een haar geheel onbekend gezicht zag, slaakte

een zucht, smaakte een moedeloos gebaar en ging langzaam zitten op het eenige meubel dat het hok rijk was, waarin men haar had opgesloten, een soort van kruk.

Op een steen die ver vooruit sprong hadden de schurken, die haar gevangen hielden een blikken blaker met een brandende kaars neergezet.

— Ik ben wel niet Jim, Miss Drexler, die U schijnt te verwachten, en van wien U hulp hoopte te krijgen, maar ik ben toch iemand die U zoo spoedig mogelijk wil bevrijden. Ik weet dat Uw leven gevaar loopt, dat het misschien bij uren, ja zelfs bij minuten geteld is. Er zijn twee mannen uitgezonden om den brief te halen!

Mary Drexler was eensklaps overeind gekomen, drukte haar gelaat tegen de tralies, boven het deurtje dat ongeveer een hand hoog en breed was en vroeg op fluisterenden toon en blijkbaar zeer opgewonden:

— Hoe kun je dat weten?

— Ik was in den kelder met het houten schot, aan den anderen kant ervan.

— Maar ik weet dat daar een gewapend bewaker zat, met zijn hand bij de electriche alarmschel!

— Ik had hem onschadelijk gemaakt.

— Gedood?

— Alleen maar bewusteloos gemaakt! Ik vermoed dat de man aan de galg zal eindigen, wat dat aangaat.

— Maar wie is U dan?

— U kent mij heel goed — ik ben Raffles! Wij hebben al eens in contact met elkander gestaan, Miss Drexler!

— Wat hebt gij dan naderhand gedaan, toen gij het bevel van Cosinus betreffende den brief had afgeluisterd?

— Ik heb mij gehaast, Laporte en Lepkowsch voor te zijn, ofschoon ik niet heb kunnen beletten, dat zij Uw secretaire vernielden, en het geheime vak en den brief vonden.

— En — je hebt dus dien brief?

— Ja, hij is in mijn bezit! Weet gij wat hij bevat?

— Zou ik het niet weten? Een aanbeveling van een woordenboek! De brief heeft niets om het lijf....

— Waarom zoudt ge mij willen bedriegen? ging Raffles rustig voort. Gij weet zeer goed,

dat die onbeduidende brief die alleen aan de meest vertrouwde helpers van Cosinus wordt gezonden, heel wat anders en gewichtigers bevat!

— Het is zoo, zeide de vrouw met zwakke stem. Maar ik zweer U dat ik nog niet weet wat de brief eigenlijk behelst.

— Dat wil ik gelooven — want Cosinus is er juist de man naar om U de wijze waarop het onzichtbare schrift, zichtbaar moet worden gemaakt, pas op een oogenblik van het meest dringende gevaar, te openbaren.

— En — gij hebt dat middel ontdekt?

— Ik weet wat er in den brief staat, antwoordde Raffles zacht. Maar wij zullen geen tijd verliezen door er thans over te praten — er zijn dingen van heel wat meer gewicht te doen! De twee schurken liggen nu bewusteloos in een diepen kast van Uw woning, maar over een uur zal Cosinus ongeduldig worden, hij zal misschien onderzoek laten doen, de toedracht ontdekken — en dan kent gij de gevolgen!

— Hij zal mij laten dooden! zeide de vrouw schor, en haar handen wringend. Geloof je werkelijk dat je mij hier kunt bevrijden Raffles?

— Het moet! En het moet spoedig!

— Ik had gehoopt — maar het schijnt dat ik mij heb vergist! mompelde Harry Drexler. Jim laat mij in den steek, naar het schijnt. Trouwens — het is heel goed mogelijk dat hij den weg niet heeft kunnen vinden!

Zij had dit halfluid gezegd en hij verwonderde zich wie die Jim eigenlijk was, van wien de detective hulp scheen te hebben verwacht. Er was echter geen tijd te verliezen en hij zette zich onmiddellijk aan het werk.

Hij onderzocht met zorg het slot van de ijzeren deur en zijn voorhoofd rimpelde zich.

Er zou zeker wel een half uur verloren gegaan zijn met zijn pogingen om het te openen.

Toch aarzelde hij niet, maar de kleine instrumenten deden hun werk en met een hoorbaren klik sprong tenslotte het slot los.

Maar op hetzelfde oogenblik klonk wat verder in de gang het geluid, scherp en doordringend van een electriche wekkerbel!

Raffles rukte de deur open, trok de vrouw naar buiten, en fluisterde haar toe:

— Vlug! Het losspringen van het slot heeft die bel doen overgaan, vlug als Uw leven U lief is!

HOOFDSTUK V.

DE BOEIEN VAN JIM.

Raffles had zijn lantaarn weer aangeknipt want het kwam er nu op aan, zoo snel mogelijk vooruit te komen.

Reeds klonk achter hen en niet eens heel ver het geluid van een deur die geopend werd, dadelijk daarna het gerucht van snelle voetstappen, dat alles besloten met een wilden vloek, die overging in een waarschuwingskreet, luid weerklinkend en teruggekaatst door de de muren van de oude gang.

Mary Drexler was ongetwijfeld een moedige vrouw maar zij moest thans al haar wilskracht bijeenrapen, om niet te bezwijmen bij het hooren van dien woesten kreet om wraak.

Raffles, die nauwkeurig scheen te weten wat er in haar omging, vatte haar onder den arm en zeide met zijn rustige, heldere stem :

— Voor dergelijke dingen is het nu de tijd niet, Miss Drexler. Loop vlug en verlaat U op mij — mijn twee vrienden zullen de achterhoede wel dekken.

Maar een oogenblik later moest Raffles zijn lamp uitdoen, want de achtervolgers begonnen reeds van hun vuurwapens gebruik te maken en de revolverschoten klonken als het gedonder van zwaar geschut hier onder den grond, honderdvoudig weerklaatst door de oude muren van de gang.

Een der kogels sloeg wat gruis los, dat op hen neerviel, en die gewaarwording was uiterst onaangenaam.

Het ergste echter was dat de achtervolgers veld wonnen en als dollen vuurden.

Een paar malen schoot Brand op goed geluk terug, maar de duisternis was tastbaar en hij kende deze gang en haar bochten in het geheel niet !

En wat zou aanstonds hun toestand zijn, als zij op den bodem van de put waren aangekomen ? Hun voorsprong was zoo gering, dat de achtervolgers hen daar gemakkelijk zouden kunnen neerschieten, lang voor zij het boveneinde van de ladder hadden bereikt.

De stem van Raffles had een harden klank, toen hij eensklaps op bevelenden toon tot Henderson sprak :

— Onze levens zijn in gevaar, James. Er is maar een middel, om die schurken althans eenigen tijd op te houden.

— Noem het mij, Mylord en het zal worden toegepast ! zeide de reus, zijn geweldige vuisten reeds ballend.

— Tracht een van die steunbalken om te trekken.

De kle'ne groep had stilgehouden, juist even voorbij de plek, waar de zoldering van de gang moest worden geschraagd.

Ieder ander man zou waarschijnlijk met een uitroep van wanhoop hebben verklaard dat zoiets onmogelijk was en zich aan zijn noodlot hebben onderworpen. Maar Henderson klemde alleen zijn tanden op elkaar en wierp zich met het volle gewicht van zijn veerkracht en zijn honderdtien kilo op den zwaren eikenhouten pijler die den dwarsbalk droeg. De steunpaal trilde even — en dat was alles.

Toen wikkelde Henderson snel het sterke touw los dat hij om zijn middel had bevestigd.

De steunpaal rustte niet vlak tegen den zijmuur, maar bevond er zich een paar centimeters vandaan en door die opening stak de reus vlug het touw, nam toen de beide uiteinden in zijn vuisten, haalde diep adem, zette zich schrap, en gaf zulk een geweldige ruk aan het touw, dat het brak als een draadje.

Maar op het zelfde oogenblik viel ook de steunpaal krakend omver, de dwarsbalk viel omlaag met donderend geweld, een dreigend gesplinter van hout deed zich hooren, en de vier vluchtelingen hadden nog maar juist den tijd zich achteruit te werpen, want over een lengte van wel vier meter stortte de gang eensklaps in.

Een oogenblik later waren zij betrekkelijk buiten gevaar, want de instorting had de gang bijna volkomen versperd.

Wel werden er nog een paar revolverschoten gelost, maar dat hield spoedig op.

Het was duidelijk dat de achtervolgers verplicht waren, de jacht te staken, en eerst het ingestorte puin weg te ruimen. Waarschijnlijk hadden zij op goed geluk geschoten, door een

kleine opening die nog vrij was gebleven.

Zoo vlug zij maar konden, zette het viertal nu den tocht voort, en bereikten den bodem van den ouden put.

Brand, die de eerste was, klauterde vlug omhoog, door Mary Drexler gevolgd en daarna kwam Raffles, terwijl Henderson den stoet sloot.

— Als ik val, had de reus grijnzend uitgelegd en ik klim vooraan, dan zijn er vier menschen dood, moet U begrijpen! Ik zal liever de staart vormen.

Brand was bijna den in den wand gemetselden ladder ten einde, en strekte reeds de hand uit naar het touwladdertje, dat zij in den putrand hadden gehaakt, toen hij een half onderdrukte kreet slaakte, want zijn hand greep in het niets.

— Wat is er? vroeg Raffles onmiddellijk.

— Er is — dat er geen touwladder meer is, antwoordde Brand zacht.

— Gooi je wapens weg als je er bij je hebt! klonk plotseling een stem en toen Brand opkeek, zag hij een man zich heenbuigen over den putrand en naast dien man nog een tweede gedaante. „Errare humanum est — 1007” zeide hij op zachten toon en op goed geluk.

— Hou je chineesch maar voor je, gooi je proppenschieteer weg en als je weer naar beneden durft klimmen schiet ik.

Brand begreep natuurlijk dat hij een vergissing had begaan, en hij wist nog niet goed wat hij moest besluiten, toen tot zijn groote verwondering achter hem een zacht lachje klonk en de stem van Mary Drexler vroolijk opgewonden sprak:

— Niet al te vlug van stal loopen Jim! Ik ben het — en je zult toch op mij niet willen schieten?

De man die gesproken had, keek met verbazing over de putrand heen, en in de halve schemering daarbeneden scheen hij Mary Drexler te herkennen, tenminste hij riep vol verbazing:

— Het is Miss Drexler! En dat is — waarlijk ik vergis mij niet — dat is die mooie mijnheer van de auto, die daar in de steeg staat te wachten. Nu, dat is een prachtige vangst Miss. We zullen je de ladder weer toegooien, maar maak geen grapjes, want wij zijn in een slecht humeur.

Dit laatste was tot Brand gericht, die niet wist hoe hij het had, maar wel gedwongen was om naar boven te klauteren, onder de dreiging van twee groote revolvers, die in hun zwijgen een veelzeggende taal spraken.

Niet zoodra had hij het hoofd boven den putrand uitgestoken, of hij zag dat die twee mannen gezelschap hadden — zeker een half dozijn geuniformde agenten, stonden op eenigen afstand klaar in te grijpen.

En toen hij de twee mannen eens goed aankeek, in hun sjovele pakken, toen werd het hem plotseling geopenbaard, dat Raffles een van die vergissingen had begaan, die tot een merkwaardige uitzondering zijn blijven behooren in het leven van dezen man.

Want die twee detectives — er kon niet aan worden getwijfeld of dat waren zij — waren dezelfde twee motorfietsrijders, die Raffles zoo hardhandig tot stilstand had gebracht.

En niet zonder groote ongerustheid zag Brand het vervolg van dit avontuur tegemoet.

De man die met den naam van Jim was aangesproken, stak zijn hand uit en hielp Mary Drexler uit de put klimmen.

Toen Raffles' hoofd tevoorschijn kwam, stak hij eveneens een hand uit, maar ditmaal zat er een revolver in, die zoo duidelijk als met woorden sprak: „geen verdachte bewegingen of ik praat ook een woordje mee!”

Raffles glimlachte maar eens, ook hij had natuurlijk aanstonds de twee mannen herkend, en zijn vergissing ingezien.

— Is het onbescheiden als ik vraag, waarom de heeren ons gevolgd hebben? zoo begon hij.

— Wel, U zult toch zeker wel toegeven, dat U zich uiterst verdacht heeft gedragen? vroeg Jim barsch. Wat beteekende dat gescharrel hier in de buurt van de kerk, en wat hebben jullie in de woning van — deze dame uitgevoerd? Waarom wilden jullie ons tot iederen prijs ontloopen, en waarom hebben jullie het zelfs gewaagd een motorfiets te vernielen, die het eigendom is van het Centraal Bureau van Politie? Steek je handen maar eens uit, vriend! Jij hebt een gezicht van een man met wien je het liefst voorzichtig moet zijn!

Twee glinsterende boeien zwaaiden heen en weer tusschen de vingers van zijn linkerhand.

Raffles keek er met gefronste wenkbrauwen naar, en zeide toen op vragenden toon en uit de hoogte:

— Het is U toch zeker geen ernst, Mijnheer, mij met die glinsterende dingetjes te versieren? Wat valt mij feitelijk te verwijten? Dat ik U beiden voor een paar lastige schelmen heb aangezien — voor handlangers van Cosinus!

Misschien was dat laatste een weinig onvoor-

zichtig opgemerkt. Tenminste Jim keek duister en vroeg argwanend :

— Wat weet jij van Cosinus af, man ? Ik moet je zeggen — je komt mij hoe langer hoe verdachter voor. Jij en je twee vrienden. Wat deed je hier in deze put ? Wat zocht je daar beneden ? Kom, niet langer gepraat want wij verbeuzelen onzen tijd. Steek me je polzen maar eens toe, dan zal ik ze mooi maken met deze armbandjes.

Op dit oogenblik deed Mary Drexler een stap vooruit.

Het was duidelijk, dat zij zoeven een groote strijd met zichzelf had gestreden. Maar haar stem klonk volmaakt onbevungen en kalm, toen zij zeide, zich tot den detective wendend :

— Bega geen dwaasheid Jim ! Zou jij iemand willen boeien die zijn leven op het spel had gezet om mij te redden ? Vergeet je dan heelemaal, dat je zelf bijna te laat zoudt zijn gekomen ?

Jim kreeg een kleur als vuur en stotterde :

— Maar dat is juist de schuld van dezen kerel, Miss Drexler ! Als hij niet plotseling gestopt had, zoodat ons motorrijwiel in elkaar werd gereden, en wij ons eerst moesten laten verbinden — Ted hinkt er nog van — dan zoude wij stellig veel vroeger hier zijn geweest. Minstens een uur.

— En dan zou je waarschijnlijk nog niet geslaagd zijn, Jim, zeide de jongevrouw hoofdschuddend. Er is geen sprake van dat je deze heeren mag arresteeren. Zij — zijn bij toeval op de hoogte gekomen, van wat mij bedreigde en zij hebben geen seconde gearzeld hun leven te wagen om het mijne te redden.

— Maar zij moeten iets van Cosinus afweten — deze man erkent het zelf ! riep Jim op een toon van wanhoop.

— Zij kunnen onmogelijk meer van hem afweten dan ik het doe, Jim — en ik beloof je dat ik je dat dadelijk uitvoerig zal mededeelen — maar niet hier, want het is hier allesbehalve veilig. Mijn groote vriend daar, heeft de gang, halverwege doen instorten, maar als zij willen kunnen zij daar beneden die versperring wel opruimen.

Jim was lang niet overtuigd, integendeel, op zijn gelaat was nog altijd wantrouwen allerduidelijkst te lezen. Zijn argwanende blikken gingen langzaam van Raffles naar Brand, van dezen naar den reus, die wat terzijde stond en nogmaals schudde hij het hoofd.

— Neen, Miss Drexler, er is in deze heele zaak iets dat mij niet bevalt, maar dan ook volstrekt niet. Dat uitgestreken gezicht van dien werkman, dien het engelsch zoo uitstekend

spreekt, staat mij heelemaal niet aan. Komaan, ik ben degene geweest op wien de geheele verantwoordelijkheid van deze zaak rustte, van het oogenblik af, dat U het geheim van deze put ontdekt had, en zich zoogenaamd met geweld heeft laten ontvoeren — nadat U hemel en aarde bewogen hent, om dat gevaarlijke stukje te willen leveren.

— Dus dat stukje lap hing maar niet zoo bij toeval aan den spijker, kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen, en de snelle waarschuwende blik van Raffles kwam te laat.

— Ei, ei ! zeide Jim gerekt. Dus dat lapje goed heeft U ook al gevonden ? Het wordt hoe langer hoe vreemder. Kort en goed, Miss Drexler, wij zijn het er over eens nietwaar, dat ik in deze onderneming het bestuur in handen heb ?

— Dat was de afspraak Jim, van den aanvang af ! antwoordde de jonge vrouw zacht.

— Dan zal ik ook zoo vrij zijn om dienovereenkomstig te handelen. U kent deze man volstrekt niet ?

Heel kort aarzelde Mary Drexler, voor de tweede maal thans voor zij ten antwoord gaf den blik van Raffles vermijnd :

— Neen, ik weet volstrekt niet wie hij is, ik weet alleen maar dat hij en zijn vrienden mij aan den dood ontrukkt hebben, die mij zonder eenigen twijfel wachtte, want de zaken hebben zich geheel anders ontwikkeld dan wij hadden kunnen verwachten.

Jim fronsde de wenkbrauwen en vroeg kortaf :

— Wat deed je in de woning van Miss Drexler ?

Voor Raffles had kunnen antwoorden ging het kleine poortje op de binnen plaats open en er kwam vlug een agent binnen, terwijl er nog andere daarbuiten zichtbaar bleven, die op Jim toestapte, na vluchtig voor Mary Drexler te hebben gesalueerd en toen rapporteerde :

— Het is eigenlijk bestemd voor Miss Drexler, Chef, maar er is vannacht bij haar ingebroken ! Het bericht kwam zoeven op het bureau van de wijk en ik kreeg bevel om het U onmiddellijk te gaan zeggen, als U soms hier in de buurt mocht zijn. Een ruit keurig netjes uitgesneden en het bureau vernield ! Als U zoo gauw mogelijk naar Uw huis gaat Miss, dan kunt U ons opgeven wat er vermist wordt !

Raffles en de jongevrouw hadden een snelle blik gewisseld. Het klopte precies met dat wat Raffles haar onder den grond had medegedeeld.

Haar stem was zeer kalm toen zij den agent vroeg :

— Hebben jullie de twee mannen gevonden in de oude kast ?

— Mannen in een kast ? herhaalde de agent verwonderd.

— Zeker ! Zoek maar goed, en je zult daar de twee inbrekers vinden.

— Neem mij niet kwalijk, Miss Drexler — maar is het onbescheiden om te vragen hoe U dat zoo precies weet ? vroeg Jim langzaam en zijn blikken werden steeds dreigender en wantrouwend.

Mary Drexler begreep, maar wel een weinig laat, dat zij zich versproken had.

Zij maakte een kleine beweging van ontsteltenis en dat ontging niet aan het scherpe oog van Jim, die vast besloten was, zijn plicht te doen.

Zijn stem had nu een harden bevelenden klank toen hij zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Nu is het meer dan genoeg geweest ! Jij weet heel wat meer dan je hier wilt loslaten, en we hebben je niet voor niets daar in de buurt van het huis van Miss Drexler zien zwerven. Je wilt toch zeker wel toegeven dat je heele houding zeer verdacht is ?

— Ik wil alles toegeven wat U wenscht, Mijnheer Jim, zeide Raffles glimlachend. Een oogenblikje nog. Hier is de bewuste brief, Miss Drexler — en ik dank U voor Uw voortreffelijke bedoelingen. Ik zal er steeds met groote erkentelijkheid aan blijven denken.

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken, voor een der agenten hem-nog had kunnen fouilleeren, en overhandigde haar den zonderlingen brief met den onbeduidenden inhoud.

Mary Drexler stak hem ongeduldig weg, blijkbaar zeer ontevreden met zichzelf.

Toen stak een der agenten zijn groote handen in de zakken van Raffles, vond de zaklamp, het etui met de fijne, verdachte werktuigjes, een klein windpistool met een doosje pluimkogeltjes, die er meer dan dreigend en gevaarlijk uitzagen en nog enkele andere voorwerpen, die men niet zou meenen aan te treffen in de zakken van een werkman.

Jim keek grinnikend toe en toen, met een snelle beweging klapte hij handig de stalen boeien om de polsen van Raffles. Deze was een weinig bleeker geworden, maar volmaakt kalm gebleven. Toen dreunde eensklaps de stem van Henderson, die zich niet langer kon inhouden :

— Wil ik dat heele erbarmelijke zoodje even tegen den grond slaan, Mylord ?

— Ik verbied je om een voet te verzetten, James ! beval Raffles streng.

— Mylord ? herhaalde Jim, die heel vlug

had opgezien. Komaan, het wordt hoe langer hoe fraaier. Ik denk dat deze Mijnheer zich in zijn kwaadheid versproken heeft ? Heeft U het gehoord, Miss Drexler ? Deze man in zijn werkplunje is van adel. Nu als niet alle teekenen bedriegen, dan gaan wij op Scotland Yard een belangrijk halfuurtje tegemoet, of ik wil een boon zijn. Inspecteur Baxter zal in zijn knollentuin zijn, daar kunt U op rekenen ! En nu vlug wat, want wij hebben al te veel tijd vermorst.

— En die twee Jim ? vroeg de collega van den detective met een hoofdknik naar Brand en Henderson.

— Die twee kunnen voorloopig naar de hel loopen ! riep Jim toornig uit. Als het noodig is zullen wij hen wel weten te vinden. Deze man is de hoofdpersoon — en een heel gewichtige ook, als ik mij niet vergis. Vooruit, naar de auto !

Raffles had nog de gelegenheid haastig een paar woorden tot Brand te zeggen die niemand anders kon begrijpen en toen werd hij weggevoerd.

In de steeg stond een gesloten politie-auto en daarvoor een patrouillewagen, Jim scheen een oogenblik te aarzelen in zijn keuze, en — toen deed hij de verkeerde keus.

— Neem hem in de patrouillewagen, daar zitten de meeste mannen in ! beval hij. In een gesloten wagen zou hij grapjes kunnen uithalen — als hij is wie ik vermoed !

Men plaatste Raffles in den open patrouillewagen. Het was een ouderwetsch voertuig, met twee banken aan de langzijde van den wagen en vrij hoog op de pooten.

Raffles kreeg een plaatsje tusschen twee van de stoerste agenten en tegenover hem, zoodat haar knieën de zijnen aanraakten, nam Mary Drexler plaats.

Zij had een mantel over haar schoot gelegd, want het was zeer koud, dien morgen.

Twaalf agenten klauterden vlug op hunne plaatsen, en de chauffeur bracht het oude, rammelende vehikel in beweging.

Zij konden ongeveer vijf minuten onderweg zijn, toen Raffles een krachtige stoot tegen zijn knie voelde. Van een bocht was geen sprake, en het kon dus slechts een waarschuwing zijn, een teeken. Hij keek naar Mary Drexler, heel vluchtig, en ving haar strakken blik op. Hij stak zijn geboeide handen wat vooruit, half onder den mantel en hij voelde duidelijk het tikkend geluid, het tastend zoeken van den kleinen stift, dien iedere detective steeds bij zich draagt met zijn stel boeien. En toen voelde hij hoe de ketting losliet, en hoe de

boeien openklaptten, onder de dekking van de zware jas.

Op zijn gelaat was volsterkt niets te zien, en ook dat van Mary Drexler stond volmaakt onverschillig. Zij trok de jas langzaam naar zich toe, en het zag er uit alsof de gevangene nog altijd geboeid was — alleen waren de twee ringen van staal geopend, maar dat kon niemand zien.

Bij een vrij scherpe bocht toen de aandacht der agenten, zoo goed als uitsluitend bepaald was bij hun verlangen niet van hun harde, smalle banken te worden geslingerd, sprong Raffles vlug als de gedachte op, op een tiental meters voor een dwarsstraat. Voor iemand ook maar het besef had van zijn voornemen, had hij den stang gegrepen van een zwaar sterk uithangbord, zich over de bank geslingerd en viel van een geringe hoogte op het trottoir. De chauffeur, van niets wetend, verloor twee kostbare seconden, en de wagen kwam pas ver voorbij de zijstraat tot stilstand, die Raffles vlug als een haas was ingesneld. En hij niet alleen — wat op zijn hielen volgde de wrakke taxi met den motor van een renwagen. Raffles sprong dadelijk op de treeplank en toen de

agenten eindelijk van hun logge voertuig waren afgesprongen, viel er van den vluchteling niets meer te bespeuren....

— Die vrouw moet al bijzondere gevoelens voor je gekoesterd hebben, Edward, om je zoo te durven bevrijden, onder het oog als het ware van haar collega's! zeide Brand, toen de twee mannen veilig en wel hun huis hadden bereikt, en haastig hunne vermomming hadden afgelegd.

— Waarom het zoo romantisch te maken, Brand? vroeg Raffles. Ik wil liever aannemen dat zij gehandeld heeft onder den aandrang van een gevoel, dat vooral de vrouw siert — omdat het zoo hoogst zeldzaam voorkomt, de dankbaarheid. Ik heb haar tweemaal het leven kunnen redden. Zij kon de gedachte niet verdragen, dat zij er toe zou hebben meegewerkt, dit te beloonen met een lange gevangenisstraf, en zij heeft zelfs een zeer ernstige berisping geriskeerd, al kan niemand haar natuurlijk bewijzen, dat zij de boeien losmaakte, om mij, haar natuurlijke vijand de vrijheid te hergeven. Ik vind het een bijzonder mooie karaktertrek!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt : Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK VI.

WAT DE BRIEF BEHELSDDE.

Drie dagen later omstreeks elf uur in den morgen stond de kabinetchef van den Minister van Binnenlandsche Zaken, Philip Moore op het punt, zich naar de zitting van het Lager Huis te begeven, waar de Regeering dien morgen bij monde van den Minister van Binnenlandsche Zaken, een belangrijke verklaring zou afleggen, toen hem een bezoek werd aangekondigd.

De man, die kwam zeggen, dat mijnheer Irwin Tucker tien minuten verzocht van den kostbaren tijd van Zijne Excellentie, was een tamelijk kleine, gekromde man van een jaar of vijftig, met een onaangenaam gezicht, half dichtgeknepen, gluisperige oogen met roode randen, rossige wenkbrauwen en nog slechts een restantje haar, dat hier en daar zijn kale schedel aan het oog onttrok.

Hij was geheel in het zwart gekleed, hij liep steeds met kromme knieën en had de gewoonte, onophoudelijk zijn handen te wrijven alsof hij het koud had.

Philip Moore bevond zich op dat oogenblik in het zeer ruime werkvertrek van zijn prachtig huis aan Clarendon Road. Een bediende stond al klaar met hoed, jas en wandelstok van den kabinetchef.

Moore draaide het kaartje dat hem gebracht werd ongeduldig tusschen de vingers rond, en zeide tot zijn factotum Waiscote, het kleine mannetje in het zwart :

— Wat is dat voor een zonderlinge tijd voor een bezoek en waarom komt deze man mij niet op het Ministerie en tijdens mijn gewone spreekuur bezoeken ?

— Hij zegt dat het onderwerp daar niet voor deugt, Sir, zeide Waiscote, zijn handen wrijvend.

Hij keek daarbij haastig eerst naar den bediende, en toen op een eigenaardige wijze naar zijn meester en Moore zond den bediende weg, wachtte tot de deur gesloten was, en vroeg toen wat zachter en ongeduldig nog :

— Wat is het voor een man, wat en wil hij, Waiscote ?

— Wel, U houdt zijn kaartje in Uw hand, en wat hij wil, zal hij U zelf wel zeggen. Mij

heeft hij alleen maar opgedragen, U te zeggen — maar dat mocht ik alleen maar doen, als geen sterfelijk oor het kon vernemen — dat de DRIEHOEK wankel staat.

Het leek een onzinnige mededeeling, en toch moest zij heel wat te beteekenen hebben, want Moore maakte een plotselinge beweging, zijn vol gelaat met de zwarte knevel volgens de mode kort geknipt als een borstel, verbleekte eenigszins en hij hernam, bijna fluisterend nu :

— Had Tucker niets bij zich dan dit kaartje ?

— Hij had den brief, Sir, hier is hij !

Hij had om zich heen gezien, en haalde toen uit zijn binnenzak een vel papier tevoorschijn, waarop met machineschrift een aanbeveling voor een nieuw Engelsch woordenboek te lezen was....

Philip Moore streek zich een paar malen met de hand over het voorhoofd, raadpleegde zijn horloge, bromde iets tusschen de tanden, dat vrij veel op een verwensching geleeke, en plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij vroeg haastig, zijn factotum bij een lapel van zijn jas naar zich toetrekking :

— Zou hij het — geloof je, Waiscote, dat hij het zelf kan zijn ?

— Het is mogelijk ! antwoordde Waiscote schouderophalend. Hoe wilt gij dat ik dat zal weten ? Wie heeft hem ooit in zijn ware gedaante gezien ?

— Nu, het is natuurlijk dringend, anders zou de bezoeker, wie hij dan ook zijn mag het waarschuwend woord niet hebben gesproken. Laat hem hier — maar blijf in de onmiddellijke nabijheid. Ik moet op je hulp kunnen rekenen als het soms noodig mocht zijn.

— Gij weet wel, dat er op den bijstand van uw dienaar Waiscote, altijd te rekenen valt ! zeide de kleine man in het zwart zoetsappig en met een zonderlinge uitdrukking van boosaardige spot in zijn half toegeknepen, waterblauwe oogen.

Hij draaide zich om, ging naar deur en zag dus den blik niet van somberen haat dien Moore hem toewierp. Maar misschien gevoelde hij hem wel, althans hij grinnikte zachtjes voor zich heen en haalde zijn hoekige schouders op.

Toen verdween hij onhoorbaar, alsof hij een kat was.

Een oogenblik daarna ging de deur weer open, en verleende doorgang aan een lang en mager man met spierwit haar, en diep in het hoofd liggende grijsgroene oogen onder borstelige wenkbrauwen, een haviksneus en smalle lippen.

Hij was uitstekend gekleed, elegant, maar zonder de minste opzichtigheid.

In de hand hield hij een ebbenhouten wandelstok, met ronden, gouden knop.

Hij deed zelf de deur achter zich dicht, bleef een oogenblik staan luisteren, opende de deur plotseling weer, keek in de gang, sloot de deur ten tweede male en kwam toen op de schrijftafel toe, waarachter Moore had plaatsgenomen in een toestand van opwinding en misnoegen, dien hij slechts met moeite wist te verbergen.

— Een paar voorzorgsmaatregelen zijn, vrees ik, niet overbodig, mijnheer, begon Irwin Tucker met een krakende, maar beschaafde stem.

— Ik verzoek U mij zoo kort mogelijk te zeggen, waar het om gaat, en in welk opzicht ik U van dienst kan zijn, begon Moore, met zijn zegelring op het hout van zijn schrijftafel kloppend.

— Voor mij behoeft U niets te doen, Sir, tenminste voorloopig niet, maar wel voor Cosinus! zeide de bezoeker, rustig omziende naar den stoel, die men hem niet aanbood, en er tenslotte een naar zich toetrekking, waarop hij bedaard plaatsnam.

— Spreek dien naam niet zoo luid uit, fluissterde Moore met een verschrikten blik in zijn donkere oogen. Cosinus verkeert dus in gevaar?

— In groot gevaar, anders had hij mij niet doen bevelen het onzichtbare schrift op den brief tevoorschijn te roepen. Gij weet beter dan wie ook, dat dit slechts in gevallen van uiterst gevaar mag geschieden. Gij weet dat de inhoud van den brief, zoodra hij is zichtbaar geworden, onder den invloed van warmte en ammoniak, in het kort aldus luidt: „Ik verkeer in het grootste gevaar. De ontvanger van dezen moet zich wenden tot den kabinetchef van Binnenlandsche Zaken, Philip Moore, die alle maatregelen zal nemen om mijn arrestatie te beletten en in geval deze hierdoor niet bij machte is tot den Directeur van het Kabinet van den Minister van Justitie....

— Zwijg! Ik weet dit immers alles, viel Moore hem met gesmoorde stem in de rede. Waartoe dit te herhalen? Ik heb mij bereid verklaard Cosinus te helpen als hij inderdaad in groot gevaar verkeert.

Hij zweeg, keek aandachtig om zich heen in de groote kamer, luisterde, boog zich ver voorover, staarde zijn bezoeker strak aan en vroeg heel zacht:

— Ben je het zelf, Cosinus? Kom er dan maar rond voor uit. Ik ken je bijzondere gave om je te vermommen.

De bezoeker schudde heel bedaard het hoofd, en gaf ten antwoord:

— Waarom zou ik je antwoorden? Wat doet het er toe, of ik het werkelijk ben? Er bestaat gevaar voor Cosinus. Je wilt dus je verplichting nakomen, die je op je hebt genomen en je vriend redden?

— Natuurlijk, wil ik dat! Ik zal alles doen om hem behulpzaam te zijn. Is hij onvoorzichtig geweest? Is er iets uitgelekt? Het is toch onmogelijk dat de politie op eenig spoor is gekomen.

Tucker haalde minachtend zijn schouders op, en antwoordde:

— De politie! Die weet immers van niets, en heeft er ook niet het flauwste vermoeden van, dat je een vriend bent — en een medeplichtige van Cosinus!

— Ben je alleen gekomen om mij dat hier te zeggen, man? vroeg Moore dreigend.

— Neen niet alleen om dit te zeggen! Ik ben ook gekomen om iets te vragen of liever te eischen!

— Mijn hulp? Er valt niets te eischen, Cosinus kan daar immers op rekenen. Zeg mij maar wat er gedaan moet worden. Met geld kan ik alles bewerkstelligen!

— Dat dacht ik wel, zeide Tucker droogjes. Ik ben blij, dat ik dit hoor. Maar ik kom niet om een dergelijke hulp te vragen, ik kom om geld!

— Geld? hehraalde Moore en er kwamen rimpels in zijn voorhoofd. Waartoe is er geld nodig? Als het daar op aankomt, kan Cosinus dat toch zelf leveren? Hij heeft millioenen bij elkaar gestolen, de sluwe schelm en ik vind zelfs dat mijn aandeel wel wat groter had kunnen zijn. Ik gevoel mij niet beloond naar de mate van verdienste, die ik hem in geval kan bewijzen — en reeds een paar malen bewezen heb!

Het bleef even stil in het groote vertrek en toen hernam Tucker:

— Ik heb dat geld niet nodig voor Cosinus, Philips Moore, maar voor mij zelf!

Moore meende niet goed te hebben verstaan, en herhaalde toonloos:

— Voor je zelf? Wat moet dat beteekenen? Je bent toch een kapitein van Cosinus, anders zou je den Brief niet in je bezit hebben? Welnu,

die beschikken steeds over voldoende geld!

— Ik ben geen kapitein van Cosinus, Philips Moore, hernam de bezoeker langzaam, afgemeten. Ik kom om geld vragen voor mij, en voor mij alleen.

Moore verbleekte nu op een vreeselijke wijze en plotseling drukte zijn hand op een schelknop die voor den bezoeker onzichtbaar was, en zeide schor:

— Ik beschouw het gesprek als beeindigd. Nog nooit heeft iemand van Cosinus afgezanten zoo tegen mij durven spreken. Denk je soms, man, dat men mij kan afzetten als een domkop, dat ik mij vrees laat aanjagen? Hij stond op om ongeduldig naar de deur te kijken, en de bezoeker zonder om te zien, met zijn kin op den gouden knop van zijn wandelstok leunend, zeide zonder eenige stemverheffing:

— Je huisknecht komt niet Moore, hij kan er mij dus ook niet uitzetten. De leiding is doorgeknipt.

Moore liet een lachje hooren, en drukte snel zijn rechtervoet neer, na hem onder een der zijkanten van het groote bureau te hebben geschoven.

De deur ging open en Waiscote verscheen op den drempel, klein, zwart en dreigend.

— Waiscote, breng dien man naar buiten, hij is lastig! zeide Moore uit de hoogte. En je laat hem nooit meer toe, heb je mij goed verstaan?

Waiscote verroerde zich niet, behalve dat hij de deur langzaam achter zich toetrok, een revolver tevoorschijn haalde, en die bedaard op de borst van Moore richtte.

Moore kwam heel langzaam en aschgrauw uit zijn stoel overeind. Zijn rechterhand dwaalde tastend voor een kort oogenblik in de lade, totdat de koude, metalen geheel veranderde stem van Tucker hem verschrikt deed ophouden en die zeide:

— Doe geen moeite, Moore. Je zoudt in die lade trouwens geen vuurwapenen meer vinden. Waiscote heeft het er een kwartier vroeger uitgenomen — of liever gezegd de man, die zoo voortreffelijk en tot mijn groote bewondering de rol van Waiscote op zich heeft genomen.

De bezoeker was langzaam opgestaan en vervolgde veel zachter nu:

— Bijna zou ik bereid zijn, medelijden met je te gevoelen, jij schurk! Welk een bestaan, zich altoos bedreigd te moeten voelen door zulk een mismaakt wezen dat door een toeval op een kwaden dag achter onze vreeselijkste geheimen is gekomen, en ons nu kan dwingen hem in dienst te houden en hem ons te doen behandelen en toespreken alsof wij zijn gelijke

zijn. Hoe zegt Goethe het ook weer: „Das ist der Fluch der böse Tat, dass Sie fortzeugend Böses muss gebären“. Wie eenmaal een voet op het glibberige pad heeft gezet, Moore, want als de hemel zelf hem niet straft, dan zorgt het toeval er wel voor! Te moeten afhangen van een Waiscote! Het is verschrikkelijk. Zeg eens eerlijk: heb je er niet wel eens aan gedacht om je van hem te ontdoen, om hem te vermoorden?

Bijna ondanks zichzelf antwoordde Moore heesch en met gebalde vuisten:

— Meermalen! In mijn droom heb ik hem bij de keel gegrepen, en het even uit hem weggeperst, uit dien duive'schen dwerg! Heeft hij mij verraden? Weet hij nog meer van mij dan ik dacht?

— Misschien, Moore. Als hij iets weet, wees er dan maar van verzekerd dat ik het uit hem zal weten te krijgen. Maar in ieder geval begrijp je wel, dat je rol is uitgespeeld.

— Maar wie ben je dan, die mij hier komt dreigen, die mijn bedienden ontvoert, en andere in hun plaats stelt, zoozeer op hen gelijkend, dat het is alsof de duivel zelf hen schiep?

— De hulp van Satan is in dit geval van zeer geringen omvang geweest, antwoordde Tucker rustig. Het is hoofdzakelijk een kwestie van goede grimeurkunst en van afzien. En omtrent mijn naam zal ik je niet langer in het onzekere laten. Ik ben een verklaard vijand van Cosinus, ik ben John Raffles!

Het bleef weer geruimen tijd stil. Moore had niet heel veel haar meer op zijn hoofd maar dat weinige kwam overeind staan alsof een booze geest het ophield.

Zijn oogen dreigden uit zijn hoofd te puilen en het was niet duidelijk te bemerken of dit een gevolg was van woede dan van ontzetting — misschien wel van beide.

Hij begon zoo erbarmelijk te sidderen, dat het bijna was om er medelijden mee te krijgen. Toen zonk hij machteloos in zijn stoel neer, en boog het hoofd.

Raffles echter was hard als staal en gevoelde niet de minste neiging toegelukkig te zijn voor dezen man, die daar nu als gebroken in zijn stoel zat.

Met zachte maar doordringende stem begon hij te spreken:

— Jouw misdaad is de ergste, die ik mij kan voorstellen, Moore. Het volk heeft je belast, door je te verkiezen, met een taak van vertrouwen, en je misbruikt die macht om een man te beschermen, even gevaarlijk als een boosaardige ziekte, wreed, en hebzuchtig. Je deelt met dien

schurk de opbrengst van zijn rooftochten, en het geld, aldus verworven, wordt in jouw handen tot een vloek. En hoe kan het ook anders? Wie samenwerkt met een man als Cosinus is veroordeeld en behoort zelf tot de ergste misdadigers. Je zult heengaan, Moore — en dat voor dat vierentwintig uren verlopen zijn.

— Heengaan? stamelde Moore bijna onhoorbaar. Wat is de bedoeling van je woorden?

— Denk je soms dat ik je nog langer dan een dag zou toestaan een taak te blijven uitoefenen, die je misbruikt ten bate van een schurk? hernam Raffles toornig. Je neemt je ontslag, en nu aanstonds! Het schijnt dat je weifelt? Dan zul je die aanvraag indienen, nu ik hier ben, en op mijn dictée. Neem een vel van je schrijfpapier, en je vulpen! Zoo, houdt je nu gereed, want ik begin: „Aan Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken! Tot mijn leedwezen moet ik Uwe Excellentie bij dezen verzoeken, mij wegens gezondheidsredenen met ingang van 1 Juni ontslag te verleen als Staatssecretaris van Binnenlandsche Zaken en dit ontslag reeds morgen te doen ingaan. Ik gevoel mij niet langer in staat, als gevolg van den zoeven genoemden gezondheids-toestand mijn aansprakelijke, zware taak nog langer te vervullen. Overmorgen hoop ik naar

het zuiden van Frankrijk te vertrekken, Hoogachtend en met verschuldigde gevoelens:
PHILIP MOORE.

Moore had een paar malen een beweging gemaakt als om op te houden met schrijven en plotseling wierp hij de pen neer en riep op een toon van wanhoop:

— Maar dat is onmogelijk! Ik kan toch niet van den eenen dag op den anderen mijn post verlaten? Wie moet mij vervangen?

— O, de eerste de beste! antwoordde Raffles schouderophalend. Een bode, een liftjongen! Je weet heel goed, Moore, dat talenten of natuurlijke gaven, bekwaamheid of ijver voor een minister of een staatssecretaris zeer wel te ontberen zijn. Niemand heeft ooit om die hoedanigheden gevraagd en zij zijn eerder lastig dan nuttig. De ambtenaren doen het werk en in de cabinetszittingen, op de bijeenkomsten van het Lagerhuis zijt gij slechts hun spreektrumpet geweest. Wat doet de naam van den marionet er toe? Verdwij, en overmorgen zal hier een andere luidspreker in zwarte rok en met een kaal hoofd in Uw plaats staan. Trek U daarvan dus volstrekt niets aan, plaats uw handteekening onder den brief — en — wees dan zoo goed mij de sleutel van uw brandkast te overhandigen.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen. - Vraagt voorwaarden

in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VII.

WIE IS COSINUS?

— Dat is dus des poedels kern, zeide Moore met een minachtend lachje, terwijl hij onder de bedreiging van Brand's revolver zijn sleutelbos uit zijn zak haalde en op de tafel smeed.

Raffles wierp hem een ijskouden blik toe, en zeide afgemeten en uit de hoogte.

— Ik erken dat het mijn zaak is, op iedere wijze die mij mogelijk is geld bijeen te brengen. En toch is dit niet het hoofddoe geweest, ditmaal! Ik neem nu je geld af, Moore, deels om je te straffen, deels om mijn gekwetst rechtsgevoel voldoening te verschaffen, en in ieder geval volstrekt niet om mijzelf te verrijken,

en dat kon je zelf heel goed weten. Overigens is het mij volmaakt onverschillig hoe of wat je over mij denkt. Doe dien brief in een enveloppe en adresseer hem. Zoo is het goed. Charles, zorg dat dat schrijven binnen een half uur gepost is. Of nog beter — wij zullen het den Minister ter hand doen stellen. En probeer geen grapjes, Moore, b.v. door te gaan telefoneeren dat die brief maar als scherts bedoeld was, dat je hem herroept, want daardoor zou je je eigen graf delven. Ik zou dan onmiddellijk de geheele zaak aan het licht brengen — wat ik voorloopig nog niet denk te doen, mits ge het veld ruimt,

en niet langer een gezelschap fatsoenlijke lieden door je aanwezigheid vergiftigt. Maar daarvoor is het noodig dat je mij den naam noemt van den man die als tusschenpersoon fungeert, wanneer je Cosinus in geval van nood zoudt moeten redden. Want het is natuurlijk onmogelijk, dat jij persoonlijk hem zoudt beschermen.

Moore aarzelde een oogenblik en gromde toen:

— Ik ken hem niet!

— Ik zie dat je liegt, Moore! Nu het maakt je zaak niet beter. Dit is de sleutel van de brandkast, indien ik mij niet vergis. Charles, houdt hem in het oog. Bij de minste beweging — je begrijpt mij!

Raffles was met den sleutelbos op de kleine brandkast toegegaan en binnen tien minuten had hij de juiste combinatie ontdekt, de stalen deur zwaaide open en Raffles begon bedaard de pakjes bankbiljetten, dik en zwaar en de rollen goudgeld naar zich toe te halen en in zijn zakken te steken, terwijl zijn rustige, heldere stem sprak:

— Voor een minister van een land dat de Gouden Standaard heeft losgelaten, valt de hoeveelheid van dat kostbare metaal mij mede! Zoo, dit deel van het werk is dus verricht. Nu zullen wij verder zien!

Hij kwam langzaam weer op het schrijfbureau toelopen, als iemand die daar volkomen op zijn gemak is en niets te vreezen heeft, onderzocht het nauwkeurig en toch vlug, schoof Moore met stoel en al terzijde, alsof hij een waardeloos voorwerp was, en plotseling gleden zijn sterke, lenige vingers tastend onder het tafelblad, totdat met een zwak klapje een der zijwanden opensprong van den opzet, die het fraai bureau bekroonde.

Moore liet een gekreun hooren als van een gewond dier, en toen zakte hij nog verder in elkaar, en liet het hoofd op de borst zinken.

In het geheime vakje stond niets anders dan een klein ijzeren kistje, maar Raffles had niet de minste moeite het met een van zijn loopers te openen.

Er bevonden zich in het kistje enkele brieven, die Raffles vluchtig doorlas, en voorts was er een getikte brief volkomen gelijkluidend aan dien, welke Raffles reeds eerder onder de oogen had gehad en die een aanbeveling bevatte van een nieuw woordenboek!

Hij ontstak een kaars, haalde uit zijn etui een klein fleschje en de scherpe eigenaardige lucht van ammoniak verspreide zich. Met dit vocht besprenkelde hij den brief, tot het papier er bijna geheel van doortrokken was, en hield

hem toen voorzichtig op eenige centimeters afstand van de kaarsvlam, het papier voortdurend op en neer en van links naar rechts bewegend.

Moore begon weer te kreunen, en snel werden achtereenvolgens met inkt geschreven letters zichtbaar op het blank gebleven gedeelte van den brief.

Het waren maar eenige regels.

Nog een minuut, ongeveer, en Raffles kon de letters duidelijk lezen.

Op een klein stukje papier schreef hij over wat hij daar gelezen had, en legde den oorspronkelijken brief weer weg, waarop de letters dadelijk weer begonnen de verflauwen, zoodra de warmte der kaarslamp had opgehouden.

Raffles las van het papiertje af, terwijl hij weer langzaam op den thans geheel verpletterden Moore toetrad:

— Inspecteur Croone, wiens hulp is in te roepen, wanneer het geval A zich voordoet.

Hij keek op, en vervolgde met een wrange glimlach:

— Wij zullen het er dus voor houden, dat geval A zich inderdaad heeft voorgedaan. Inspecteur Croone — dat is zeker Henry Croone. Van het centrale Bureau! Dus nog een schurk, die er zich toe leent, zijn positie te misbruiken om een gevaarlijk misdadiger te beschermen, terwijl hij juist is aangesteld om de burgerij te behoeden tegen lieden als Cosinus. Het is fraai, Mijnheer Moore! Maar gelukkig is je rol nu uitgespeeld, en ik zal er voor zorgen, dat ook Henry Croone de gemeenschap geen schade meer kan berokkenen. Er is iets in je oogen, Moore, dat mij niet bevalt! Je hebt een of ander verraad in den zin man! Je dwingt mij dus wel, maatregelen te nemen, die ik liever zou hebben nagelaten! En luister nu nog eens goed naar mij, want over tien minuten zal je er niet meer toe in staat zijn! Je waagt het niet, den brief te herroepen, dien je aan den Minister geschreven hebt, want de gevolgen zouden op jouw hoofd komen! Daarentegen pak je morgen je koffers, en je zorgt dat je overmorgen op weg bent naar Frankrijk, Spanje, Italië of een ander land naar je keuze, mits aan den anderen kant van het Kanaal. En ik wil je hier niet terugzien, voor we een half jaar verder zijn. Je gezondheid is nog altijd zwak, bedenk dat! Nu nog een vraag — weet je wie Cosinus is?

— Ik weet het niet — dat bezweer ik! Ik zou hem hebben geholpen, dat erken ik, maar ook dan nog zonder hem te kennen. Croone

is de man, die weet waar hij is! En als dit verraad dat ik nu pleeg, mij naderhand zal kunnen verderven — wees dan vervloekt.

— Uit mijn mond, of uit dien van mijn vriend zal niemand dit geheim hooren, Moore, wees daarvan verzekerd! zeide Raffles. Ik weet maar al te goed, dat je vermoord zoudt worden, als Cosinus er achter kwam wat je van Croone gezegd had.

Hij had onder het spreken de hand van Moore gegrepen, die ze snel terugtrok met den uitroep:

— Wat doe je? Je prikt in mijn pols!

— Inderdaad. Een oud kunstje van mij, dat mij nog menigmaal groote diensten bewijst. Ik heb je een kleine injectie gegeven, die je voor vandaag wel de moeite zal besparen, aan je ontslag aan Croone of aan Cosinus te denken. Je zult rustig slapen en pas in den loop van dezen nacht wakker worden. Wat gevoel je nu?

— Het is mij alsof ik — alsof ik zweef — alsof mijn lichaam losraakt — van de aarde! stotterde Moore met een dikke tong als van een beschonkene. Nu komt er een waas voor mijn oogen — een soort van blauwe mist — de voorwerpen staan als in een trillende glans... ik hoor een gezoem in mijn ooren als van millioenen bijen....

— Sommigen vergelijken het met het gezoem van muggen, maar voor het overige is de beschrijving zeer natuurgetrouw, zeide Raffles laconiek. En nu?

— Niets, niets meer, zeide Moore als in een zucht, zijn oogen begonnen het wit te vertoonen, zijn mond zakte open, met een bons viel zijn hoofd op den rand van zijn stoel en toen zat hij onbewegelijk, en het was een verre van fraai gezicht.

Raffles keek een kort oogenblik naar hem en zeide toen op zachten toon tot Brand, die op zulk een uitnemende wijze de rol had vervuld van de schurkachtige Waiscote:

— Kom vug mee, Brand voor de walging mij boven het hoofd wast als een stinkende, benauwende golf!

Vlug deed hij de brandkast weer dicht, liet de sleutelbos in den zak van Moore glijden, sloot het onzichtbaar aangebrachte deurtje van het geheime vakje, na het ijzeren kistje er weer in te hebben geplaatst, overtuigde zich dat het vertrek geen spoor van eenige wanorde vertoonde, en zeide toen zacht:

— Hier is onze taak gedaan, Brand!

— Waar gaan wij thans heen, Edward?

— Naar Croone! Wel te verstaan — naar zijn eigen huis en niet naar het Hoofdbureau van Politie.

— Maar hij zal op dit uur van den dag zeker dienst hebben, Edward!

— Des te beter! Kom vlug mee, want wij moeten ons eerst verkleeden.

— En — Waiscote?

— Maak je over dien schelm niet bezorgd, hij is immers goed opgesloten en het zal hem aan niets ontbreken, als ik Henderson goed ken! Zoodra deze zaak is afgehandeld stel ik hem in vrijheid — en dan mag hij zich elders laten ophangen!

— Zou hij weten wie Cosinus is?

— Waiscote? Geen sprake van! Hij heeft het geheim van Moore kunnen verrassen, maar heel zeker niet dat van Cosinus! En nu vlug weg!

— Wat moet ik met den brief aan den Minister doen?

— Post hem! antwoordde Raffles onverschillig.

De twee mannen verlieten bijna ongemerkt het huis weer, natuurlijk niet in elkander's gezelschap en zij vonden elkaar terug in het hoekhuis in de Victoria Street, waar zij zich haastig wederom vermomden, en de gedaante aannamen van twee politie-agenten in uniform.

Een half uur later ongeveer bereikten zij het huis, hetwelk Henry Croone in het westen van de stad gedeeltelijk bewoonde, en reeds de ligging van dat huis duidde aan, dat deze inspecteur van politie, over heel wat meer inkomen moest beschikken, dan alleen zijn betrekking hem kon opleveren.

Croone bewoonde een flat van zes kamers, gelegen boven een bankgebouw, waarvan de lokaliteiten de geheele verdieping gelijkstraats in beslag namen. Zijn woning had een geheel afzonderlijke opgang gelegen op den hoek van het betreffende huisblok.

Op hun schellen werd hun de deur geopend, door een oude dienstbode, die vroeg wat zij wenschte.

— Wij moeten hier op Mijnheer Croone wachten, juffrouw! antwoordde Raffles.

— Maar hij komt in het eerste half uur zeker niet thuis!

— Dat doet er niet toe! Al zou het een halve dag duren! Dan wachten wij op hem.

— Maar waarom gaan jullie dan niet naar het hoofdbureau van Politie, vroeg de vrouw, de deur stevig vasthoudend. Ik heb strenge opdracht om hier nooit iemand binnen te laten, als Mijnheer zelf niet thuis is.

— Maar voor agenten zulje toch wel een uitzondering mogen maken?

— Voor niemand, zeide de vrouw stijfhoofdig

en ik ben ook niet van plan, het voor jullie te doen. Kom over een half uur maar eens terug. Ik ben niet van plan voor jullie plezier mijn betrekking te verliezen.

Raffles begreep dat er met deze koppige, bejaarde dienstbode niet te praten viel. En toch was hij vastbesloten om zijn doel te bereiken. Hij gaf Brand een onmerkbaar wenk en beiden traden de vrij ruime vestibule binnen, na de vrouw eenvoudig met deur en al achteruit te hebben geduwd.

Deze, verschrikt door dit optreden en ook niet weinig vertoornd, riep uit :

— Wat ! Durven jullie hier binnen te dringen tegen het bevel van Mijnheer Croone zelf ? Dat zal jullie ook geen geluk aanbrengen ! En maak nu dat je wekomt want ik roep den huisknecht.

— Het spijt me meer dan zal ik je zeggen kan, goede vrouw, maar je zult niemand roepen ! zeide Raffles en hij legde zijn hand op haar reeds tot schreeuwen geopende mond.

Brand had de oude vrouw in een oogwenk machteloos gemaakt met een paar touwen, en duwde haar een prop in den mond. Haar lichtgrijze oogen puilden haar uit het hoofd van schrik, maar Raffles zeide met een wonderlijk zachte stem, terwijl hij haar over het bijna witte haar streefde :

— Vrees niets, moedertje, want wij meenen het goed, dat zweer ik je. Jij kunt niet gelooven natuurlijk, dat je meester een heel gevaarlijke schurk is en je zoudt ons maar hinderen door je betuigingen van trouw en van ongeloof ! Je kunt er op rekenen dat ik je schadeloos zal weten te stellen voor den schrik, arm oudje !

Brand had in dien tijd reeds een zeer ruime geheel ledige kast ontdekt, en daarin werd de de oude vrouw neergelegd, op een paar oude jassen, die nu niet meer verschrikt, alleen maar erg boos en verbaasd was.

Haastig werd de kastdeur gesloten en de twee mannen liepen de breede, zeer fraaie trap op. Daarboven trad hun een stomverwonderde huisknecht tegemoet, en Raffles was wel verplicht, den man op dezelfde wijze te behandelen als de dienstbode en ditmaal kostte het een weinig mee moeite, want die huisknecht kon boksen — en toonde het ! Na vijf minuten was ook hij echter veilig opgeborgen in een afgelegen vertrek van het groote flat.

Onmiddellijk daarop begaven de twee vrienden op het nu geheel onbewaakt gebleven huis, zich naar de werkkamer van Croone, die met twee ruime vensters op de straat uitzag. De tulen gordijnen waren gesloten en daardoorheen

tuurde Raffles aandachtig naar de rij daken aan den overkant en zeide toen zacht en met zijn oogen half dichtgeknepen :

— Dat zijn de huizen aan Lansdowne Crescent, Brand. Croone schijnt er dus behoefte aan te hebben gehad, altijd dicht in de buurt te vertoeven van dat geheimzinnige huis van zijn beschermeling Cosinus. En nu vlug aan het werk. Jij blijft bij de deur op post staan, houdt er wel rekening mee, dat wij waarschijnlijk met een gevaarlijk sujet te doen krijgen.

Raffles begon onmiddellijk de werkkamer te onderzoeken, met die grondige vlugheid, die hem eigen was, en door gewoonte tot een tweede natuur geworden. Hij beklopte de wanden, op zoek naar geheime bergplaatsjes, tilde het vloerkleed aan de vier hoeken op, overtuigde zich dat de vloer geheel schuil ging onder een gespijkerd kleed, opende enkele muurkasten, en besteedde toen zijn aandacht aan het schrijfbureau. Het was een modern meubel, en hij liet het na een paar minuten weer in den steek, opende een verbindingsdeur, en trad de groote, zeer fraai gemeubelde slaapkamer binnen. Het bed was zeer oud en trok dadelijk zijn aandacht. Hij beklopte het aan alle kanten, ook de achthoekige spijlen, en hij meende dat een daarvan een hollen klank gaf.

Niet zonder moeite kon hij het bovenstuk van die stijl loskrijgen, door zijn instrumenten er bij te gebruiken, zoodat dat sluitstuk geheel vernield werd, en hij dompelde zijn hand in de nauwe opening en haalde er een paar voorwerpen uit, die hem even doodstil en als van den donder getroffen deden stilstaan.

Maar plotseling hoorde hij de waarschuwende, sissende stem van Brand, en een paar stappen brachten hem in de werkkamer, juist toen er vugge stappen op den gang klonken en de deur werd geopend.

Croone trad binnen, een groot, breedgeschouderd man, met warrig, gitzwart haar, en groenzwarte oogen. Hij bleef even staan met de deurknop in de hand, en diepe rimpels kwamen in zijn voorhoofd toen hij van den eenen agent naar den anderen keek en wantrouwend vroeg :

— Wat beteekent dat ? Wat doen jullie hier ? Wie heeft jullie hier binnengelaten ?

— Niet de oude dienstmeid, Chef zeide Raffles sussend. Op mijn woord, zij verzette zich heftig.

Het was duidelijk dat Croone niet luisterde. Zijn blikken waren door de opengebleven verbindingsdeur naar de slaapkamer gedwaald. Zij bleven voor een zeer kort oogenblik gevestigd, op het zeer zware, oude praalbed, op het

vernieelde bovenstuk van een der spijlen. Zijn gezicht kreeg een verschrikkelijke uitdrukking en het was goed dat Raffles op zijn hoede was, en Croone niet uit het oog had verloren. Zoo kon hij dus den gewapenden arm van den inspecteur grijpen, achter zijn rug buigen, en hem dwingen de dienstrevolver los te laten.

Maar Croone was een buitengewoon gespierd man, van een zeldzame lichaamskracht en het duurde eenigen tijd voor de twee mannen hem hadden kunnen overweldigden, nadat zij hijgend en steunend, over elkaar rollend en de meubelen omverwerpend, door de kamer waren geraasd.

Tenslotte wist Raffles hem een stevige vuistslag toe te brengen op de goede plek en Croone lag stil en gebonden met zijn eigen tafelkleed en Brand's koppelriem.

Raffles had het getoeter van een patrouillewagen gehoord, wierp vlug een der ramen open en schreeuwde den chauffeur toe, te stoppen.

Hij ging haastig de straatdeur openen, en zes verbaasde agenten volgden hem vlug de trap langs naar boven en de brigadier riep uit, op een toon van schrik toen hij het gebonden lichaam van zijn chef zag :

— Ben je gek geworden, makker ? Maar dat is Inspecteur Croone, die daar ligt !

— Het is inspecteur Croone — en het is Cosinus, dien we zoeken ! zeide Raffles nog hijgend van den strijd. Onderzoekt het heele huis — en dan zul jullie tenslotte het begin vinden van de tunnel die naar de kelder onder en bij de kerk van den H. Joannes voert !

— Maar je bent krankzinnig ! Cosinus is een man zonder haar op zijn hoofd, en zonder knevel.

Wij hebben het uit den mond van Miss Drexler zelf !

Raffles stak zijn hand in zijn zak en hief ze toen op. Zijn stem was zeer ernstig toen hij zeide :

— Dit vond ik in een der spijlen van zijn bed verborgen. Dit verklaart dat hij geen haar had en geen snor !

Het voorwerp in de hand van Raffles ontplooidde zich.

Het was een masker, een soort van kap, van vleeschkleurige rubber vervaardigd.

Toen de half bewustelooze inspecteur Croone met de patrouillewagen het Hoofdbureau van Politie bereikte, bleek er van de twee agenten die hem hadden overweldigd geen spoor meer te vinden zijn.

Maar in een der zakken van den Inspecteur vond men een briefje van den volgenden laconieke inhoud :

„De man die je overwon, Cosinus, heet John Raffles. Ik bericht je dit, opdat je geen anderen zoudt kunnen beschuldigen, of de schuld geven van je ondergang. J. R.”

Men vond de tunnel, men ontdekte ook de kelders, men vond in een geheime bergplaats in de slaapkamer nog enkele zeer bezwarende brieven — maar Croone bekende niet, en hij bekende nooit en hij kwam er met een gevangenisstraf van slechts één jaar. Naar men zegt hebben toch verschillende invloeden van hooger hand gewerkt ! In ieder geval werden er niet voldoende bewijzen bijeengebracht voor Croone's schuld aan moorden of andere zware misdrijven.

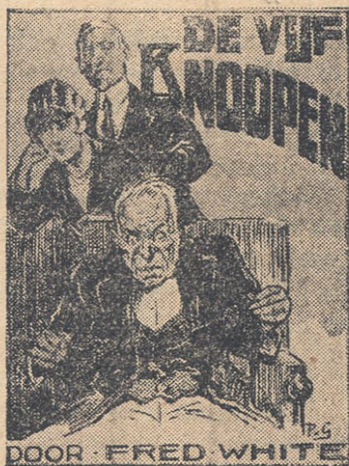

De volgende aflevering bevat :

De stip op het glas.

5 ROMANS EN EEN KERSTNUMMER CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrisschende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeelgigst door een abbonement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina's spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veel besproken menschen, voorvallen en toestanden, interessante foto's, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen der knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz. enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen, die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon per 1 Januari '33 abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina's druks en met een aardig driekleurendruk-omslag, benevens de nummers, die nog in December '32' verschijnen, waaronder het met bijzondere zorg samengestelde Kerstnummer gratis ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofiteeren van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons op te geven. Het is niet moeilijk om, als men 't genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, 'n vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland's best-verzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans, benevens de Dec.-nummers van „t Amusantje”, waaronder 't Kerstnummer.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteekende abonneert zich per 1 Jan. '33 op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor het halfjaar 1 Jan.—1 Juli '33 per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam ..... Adres .....

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885